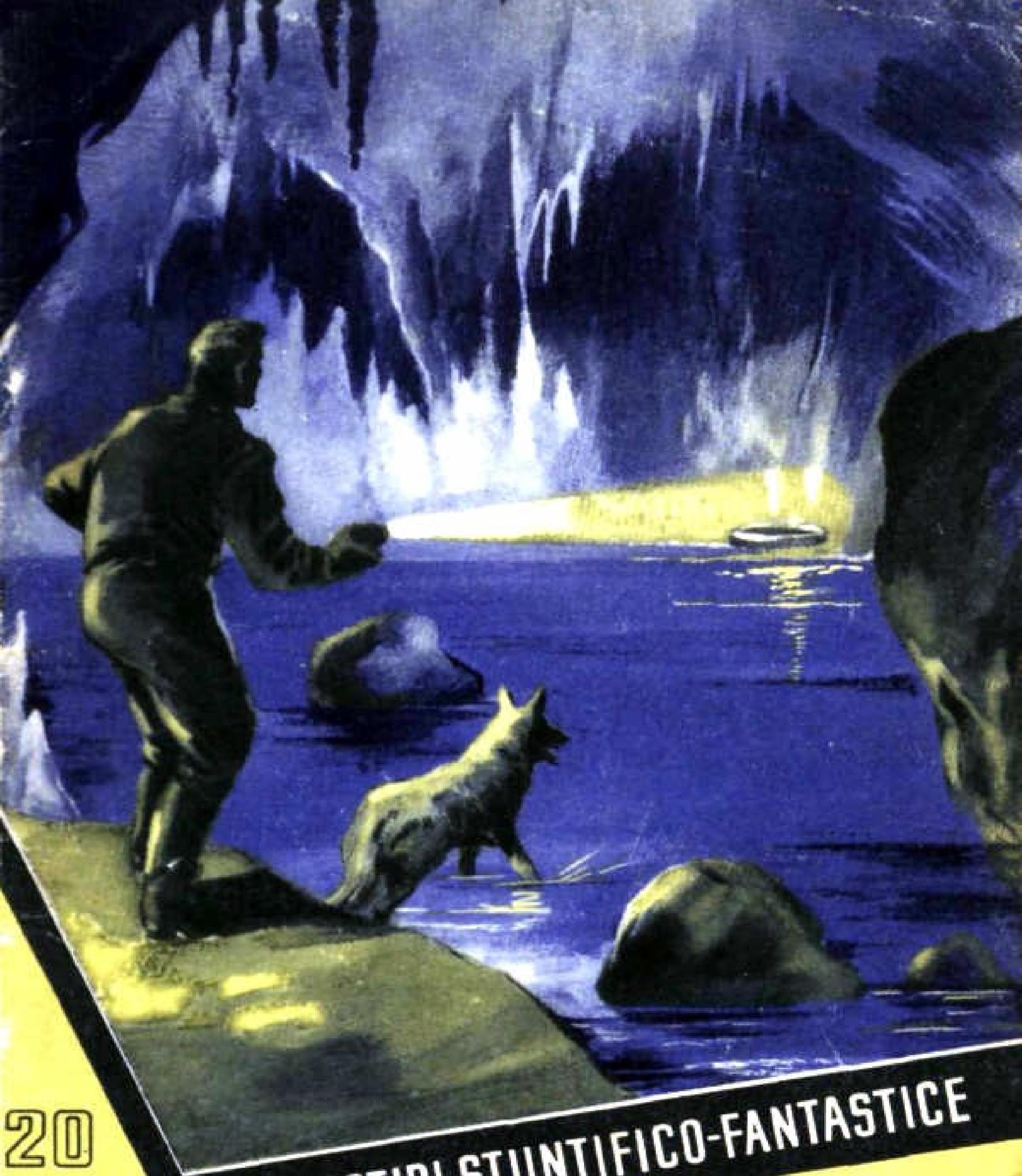

20

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

E. JURIST și L. PETRESCU

UZINA SUBMARINĂ ÎN PRIMEJDIE

**

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

E. JURIST şi L. PETRESCU

UZINA SUBMARINĂ
ÎN PRIMEJDIE

*** ***

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

20

X. PESCUIT ÎN APE TULBURI…

– Mister Brand, rosti băieţandrul cu timiditate.

– Te ascult, Jack, răspunse Brand fără să ridice privirea de pe ecranul brăzdat de o reţea gradată.

– Aş fi vrut… ştiţi… să-mi spuneţi şi mie cum se lucrează cu aparatul ăsta… şi…

Brand zimbi.

– Ce-i Jack, te laşi de meserie?

Jack privi în jos. Meseria lui de un an, de când fusese angajat pe bord, era foarte simplă, dar în acelaşi timp şi extrem de nesatisfăcătoare. Trebuia să măture podelele în cabine, să facă pantofii şi să ţină locul stewardului la anumite ore. Asta era tot. Jack îşi făcea treaba foarte conştiincios, dar simţea că nu-i destul pentru un tânăr de şaisprezece ani, fie chiar şi negru.

– Dacă te vede boss-ul aici, ce ai sa spui?

Jack ridică încurcat ochii şi întâlnind privirea binevoitoare a ultrasonistului Brand îşi dezveli dinţii, strălucitor de albi.

– Spun că v-am adus un pahar de whisky…

– Păi… se poate să minţi?

– Nu mint!

Şi într-o clipă, Jack o zbughi pe uşă. După un minut reapăru, purtând cu dexteritate în palma mâinii o tavă cu un pahar plin.

Brand izbucni în râs,

– N-am ce face, trebuie să-ţi explic. Ia stai aici jos şi spune-mi: ai auzit despre ultrasunete?

Jack făcu ochii mari şi zâmbi din nou cu o oarecare umilinţă. Nu auzise despre ultrasunete; nu ştia nimic despre ele. De unde să ştie? Abia învăţase să scrie, să

citească şi să socotească şi... gata! Trebuise să plece să-şi câştige pîinea. A, desigur învăţase multe de când călătorea încoace şi încolo pe „Visconte”: despre poziţia vasului, despre diferitele maşini care puneau în mişcare elicea, despre busolă sau despre telegraf... Dar de cabina ultrasonistului nu prea era voie să te apropii.

Brand ghici şi nu mai insista. Aruncând din când în când priviri spre cadranul periferului, începu să-i explice.

– Ai văzut viori, nu-i aşa? Când ciupeşti coarda unei viori se aude un sunet. De ce se aude, te-ai întrebat vreodată?

Jack văzuse viori, le ascultase ctntecul dulce, dar nu-şi pusese niciodată o asemenea întrebare. Ciuli urechile.

– Coarda începe să tremure sau, cum se mai spune, să vibreze. Dacă vibrează de 522 de ori pe secunda, atunci se aude nota "do".

Brand intonă cu voce tremurătoare, nesigură, ceea ce el credea că ar putea fi nota "do", dar ceea ce orice om cu ureche muzicală ar fi jurat că e un amestec trist din mai multe sunete în minor. Apoi, înfuriat de această supărătoare succesiune de scârţâituri, dădu paharul peste cap. Jack repetă, cu vocea lui subţirică, şi reuşi să menţină sunetul la aceiaşi nivel.

– Aşa. Mi se pare că ştii să cânţi mai bine decât mine, zise Brand dând din umeri. Eu n-am; putut niciodată să cânt un cântec de la început până la sfârşit. Eram întotdeauna întrerupt cu câţiva pumni convingători. Şi zău că pe nedrept... În definitiv, ce eram eu vinovat? Dar, să continuăm. Coarda deci vibrează, tremură. Datorită ei tremură, adică vibrează şi aerul înconjurător. Şi astfel, această vibraţie se transmite până la ureche.

Jack asculta cu gura căscată:

– Vezi tu, însă, Jack. Urechea omului nu poate auzi toate sunetele. Dacă numărul de vibraţii e mai mic de 16 sau 20 pe secundă, sunetele sunt atât de joase încât nu se mai aud. De asemenea, urechea omului nu poate auzi

sunetele formate din mai mult de 16.000>—20.000 te vibraţii pe secundă. Aceste sunete, care întrec 20.000 de vibraţii pe secundă, se numesc ultrasunete. E interesant faptul ca anumite animale le aud, totuşi. De exemplu, câinii. Brand se lăsă comod pe spate. Scaunul scârţâi sub greutatea sa… Să-ţi spun o poveste adevărată, continuă el. Ştii că vânatul nu e permis decât cu anumite reguli Oricine vânează fără permis este aspru pedepsit. Astfel de vânători fără vermis se numesc braconieri. Braconierii au nevoie de câini, ca să le adulmece prada şi să le-o aducă. Dar cum să-ţi chemi câinele? Dacă-l fluieri, faci gălăgie şi te prinde paznicul. De aceea, braconierii se folosesc de un fluier scurt. Sufli în el… şi n-auzi nimic. Totuşi, din fluier ies sunete, dar sunt formate din peste 20.000 de vibraţii pe secundă. Sunt deci de fapt ultrasunete. De aceea, omul nu le aude, în schimb urechea câinilor le prinde foarte uşor. Ascuns în tufişuri, braconierul îşi poate chema astfel liniştit câinele fără ca paznicul să-l audă.

Jack îşi hot bă ochii, minunându-se în sinea lui de ingeniozitatea la care putuseră ajunge gangsterii ăştia.

– Trebuie să ştii, continuă Brand, că de fapt aceşti vânătorii fără acte în regulă habar n-aveau că se foloseau de ultrasunete.

Ultrasonistul îşi arunca din nou privirile pe cadranele aparatelor.

– Ei, să trecem însă la aparatele noastre» zise el arătându-le cu mâna. Noi producem aici ultrasunetele cu ajutorul cuartului, al titanatului de bariu şi al altor substanţe.

Din ele se taie lame subţiri. Dacă pe fiecare faţă a lamei se aplică electricitate, atunci lama începe să vibreze foarte repede şi să producă ultrasunete… Înţelegi??

Negrul dădu din cap. Se părea că în ciuda afirmaţiei "boss"-ului că Jack nu ar fi bun decât să-i şteargă

pantofii, băiatul pricepea foarte repede. Privi cadranul şi exclamă:

– Uitaţi-vă, mister Brand. Aici parcă s-a schimbat ceva…

Brand îşi arunca şi el ochii.

– Aşa e! exclamă el.

Apăsă pe butonul unui telefon şi apoi ridică receptorul:

– Anunţaţi-l pe mister Kirk că e ceva nou. Să vmă jos, în cabina ultrasonistului…

*

Afara, marea era neliniştită. Nehotărîtă încă încotro să-şi dezlănţuie puterea, îşi mişca în loc, mereu mai întărâtată, apele verde-albăstrui. Un mormăit neîntrerupt, ca acela al unei fiare înfuriate pornea din adânc, ajungînd la urechile lui Kirk care, aplecat peste balustrada vaporului privea fascinat agitaţia aceasta necurmată. Dacă ar fi fost poet, Kirk ar fi spus că e frământarea unei vietăţi enorme, punând la cale lupta cu pigmeii plutitori într-o coajă metalică, botezată din nu ştiu ce motive „Visconte”, Kirk era însă o namilă de om în creierul căruia se mişcau foarte puţine idei, şi pe acestea le putea manevra fără să simtă nevoia de a le aşeza în versuri. Aşa încât, departe de a căuta asemănări şi imagini, creierul lui Kirk lucra febril la o cu totul altă problemă, de natură contabilicească, căutând şă stabilească cu câte zerouri se va scrie câştigul din acest business. Această problemă avea să rămână de altfel nerezolvată, căci, în această clipă, un matelot se apropie de el:

– Sunteţi chemat la cabina ultrasonistului!

Kirk înălţă plictisit din umeri şi se îndepărtă de balustradă. Trebuia să facă acum o adevărată călătorie, să coboare o sumedenie de trepte, pe scări de metal cotite când într-o parte, când într-alta, după ceea ce părea să fie doar fantezia constructorului. Iar păcătosul acela de Brand îl chema din jumătate în jumătate de oră,

acolo, aproape de fundul vasului, unde se aflau instalate cadranele aparatelor complicate. Îl chema ca să-i arate câte o ridicătură fără importantă a fundului mării sau trecerea unui banc de peşti pe care ultrasunetele îi făceau să apară clar pe ecran.

Kirk deschise uşa cabinei şi dădu cu ochii de negrul care, aplecat peste umărul lui Brand, urmărea liniile şerpuitoare de pe ecran.

– Ei, Jack! strigă Kirk gâfâind.

Jack tresări şi se întoarse.

– Ce cauţi aici? şuieră Kirk, care încă nu-şi putea trage răsuflarea.

– Am adus… am adus… un pahar… se bâlbâi Jack.

– Nu ştii că nu ţi-am dat voie să intri aici? Marş afară!

Şi, calculând cu precizie, îl izbi din mers cu piciorul. Jack o şterse repede afară, închizând uşa în urma sa.

– Eu l-am chemat, spuse Brand încruntându-se.

– N-are a face. I-am spus să nu-şi bage nasul. Ei, ce mai e nou?

– Vezi formele acestea geometrice?

Kirk tresări. De data aceasta nu coborâse degeaba nenumăratele trepte. Răspunse încet:

– Da, parc-ar fi construite de mâna omului.

– Case submarine? râse Brand.

– Nu case… Dar aici ar putea fi…

Kirk tăcu, se îndreptă spre telefon, formă numărul căpitanului şi-i dădu câteva scurte dispoziţii. Vasul îşi încetini mişcarea.

– Înregistrează pe film toate detaliile! îi şopti concentrat lui lui Brand privind ecranul.

Apoi, ridicând receptorul, strigă:

– Aţi luat coordonatele? Cu precizie vă rog!…

Se întoarse spre Brand.

– Ia spune-mi, ce adâncime e aici?

– Să vedem…

Brand cercetă curbele, privind cadranele.

– Cam 980 de metri.
– Înregistrezi profilul?
– Da, aparatul înregistrează în mod automat curba.
Kirk privi cu atenţie ecranul.
– Şi zi eşti sigur că sunt 960 de metri?
– Sigur. Păi uitaţi-vă! Emiţătorul de pe fundul vasului emite o dată pe secundă un semnal scurt, Iată-l aici, înregistrat pe bandă. Priviţi linia aceasta. Înţelegeţi? Ultrasunetul merge prin apă, atinge fundul, este reflectat şi… se întoarce la vas ca un ecou. Acest ecou este înregistrat de un receptor, e amplificat şi înscris din nou pe bandă; iată, dincoace, linia astălaltă. Cu cât cele două linii sunt mai depărtate între ele, cu atâta fundul este şi el la o adîncime mai mare. De altfel, vedeţi, la aparatele noastre adâncimea este arătată direct în metri… Cu ajutorul sondei ultrasonore s-a putut de altfel descoperi cel mai adânc fund marin: o groapă de 10.860 de metri adâncime, în Oceanul Pacific. Şi tot cu ajutorul acestui aparat s-au putut descoperi epavele vaselor scufundate, de pildă „Lusitania”…
Brand îşi luase avânt, dar Kirk se ridică plictisit.
– Lasă asta… Veşnic o iei razna prin tot felul de gropi. Am înţeles, mormăi el. Spune-mi mai bine de ce apar acum semnale atât de brusc pe ecran?
Brand îşi întoarse surprins privirea şi o clipă rămase mut de surprindere. Apoi mormăi:
– Acestea… acestea nu-s semnalele noastre. Aparatul… aparatul recepţionează altfel de semnale… Semnale emise de undeva… de undeva din fundul marii.
Kirk nu păru deosebit de surprins.
– Aha! Da, e posibil, spuse el fără să arate prea mult interes, de parcă ar fi fost lucrul cel mai natural din lume ca pe fundul mării să se găsească un emiţător de unde ultrasonore.
– Şi, continuă el, nu cumva seamănă semnalele astea cu Morse?

Brand privi cu atenţie, apoi luă un creion şi, în culmea surprinderii, începu să noteze:

„t-r-a-n-s-m-i-t-e…”

– Transmite, strigă Brand.

Kirk clătină din cap.

– Bine, bine, notează mai departe.

Şi încetul cu încetul apărură mai multe cuvinte care se închegară în fraze:

"Transmite A-l. Transmite A-l. Galeria E-5 avariată. Conform prevederii – izbucnit panică. Mă folosesc de zăpăceală…"

Brand zâmbi mulţumit şi-şi frecă mâinile.

– Bun băiat! murmură el. Ei, mai departe?

Pe hârtie se înşirară alte cuvinte, parcă mai precipitat:

„Planurile nu le am deocamdată. Mâine la aceeaşi oră urmează transmisie. De notat că…”

Şi pe ecran nu mai apărură decât dungile regulate de până acum câteva minute.

– Ce-i asta? întrebă Brand tulburat.

– Mesajul unui peşte electric, îi răspunse Kirk în doi peri. De ce s-o fi întrerupt?

Privi încă o dată hârtia, apoi împinse uşa. De partea cealaltă se auzi un strigăt înăbuşit, apoi un zgomot de paşi care se îndepărtau în fugă.. Kirk ieşi repede, dar nu reuşi să mai vadă hainele albastre de groom ale lui Jack care o luase, prevăzător, la sănătoasa.

XI. CUTREMURUL

Cei doisprezece oameni închişi în galeria E-5 continuau să izbească în poarta de fier instrumentele pe care le aveau la îndemână. Damian le făcu semn să înceteze. Poarta era solidă, construită anume pentru a izola galeriile de restul minei, în cazul unor accidente neprevăzute şi pentru a rezista la presiuni mari. Inginerul-şef o cercetă atent. Era ermetic închisă.

Probabil că se produsese un scurtcircuit în instalaţia electrică exterioară prin care era comandată uşa.

– Nu trebuie să ne pierdem cumpătul, spuse Damian.

– Bine, dar… măştile astea… murmură artificierul…

În minte îi trecu fără voie o scenă tragică din romanul lui Jules Verne „Indiile negre”, în care era vorba de o catastrofă minieră…

– Ce e cu măştile, Ştefule? îl întrebă unul din salvatori.

– Au o durată limitată… câteva ore…

Un fior trecu parcă prin rândurile celor de faţă. Nu trebuiau să piardă nicio clipă.

– Tocmai de aceea, reluă inginerul Damian, nu are rost să ne irosim puterile. E limpede că trebuie să ieşim cât mai repede de aici. Trebuie deci să încercăm să degajăm poarta. Pe de altă parte, Badea o să observe că întârziem şi o să dea alarma până la urmă.

Fireşte! Cum de-l uitaseră! De bună seamă că avea să-şi dea seama că li s-a întâmplat ceva.

Oamenii se priviră cu un licăr de speranţă. În cel mult douăzeci de minute, ajutoarele trebuiau să sosească.

…Dar, după o jumătate de ceas, ele nu veniseră încă. Nici după

O oră. Oamenii începură să se neliniştească.

– Să ştiţi că i s-a întâmplat ceva lui Badea…

– Poate că n-a izbutit să ajungă…

– Gazul! Şi-o fi pierdut cunoştinţa, oftă careva.

– Da… n-avea mască.

O clipa rămaseră nemişcaţi. Apoi se auzi glasul lui Ştefu.

– Să ne reluăm lucrul! Să forţăm poarta!

Lucru… care se dovedi a fi complet inutil. Poarta rezista cu încăpăţinare. Şi, deodată, în încăpere se simţi o zguduitură care-i făcu să alunece, să cadă unii peste alţii. Un cutremur submarin? Tocmai acum? În tot cazul, nivelul apei păru să crească mai repede după această zguduitură. Undeva, în fundul galeriei se auzea acum

zgomotul pe care-l făcea apa ce curge sub presiune.

Trecu încă un ceas. Oamenii începură să se simtă obosiţi. Pe Damian îl durea capul. Simţea bătăi ritmice în tâmple. Îşi dădea seama că erau pulsaţiile cordului… şi că lipsea aerul.

Ştefu îşi smulse masca de pe obraz.

– N-are niciun rost, strigă el gâfâind. Ne-am dus!

Damian vru să-l împiedice, dar se simţea slab, mai slab decât un copil… Un gând chinuitor îi juca mereu în minte. Dacă toate astea i se datorau lui? Dacă făcuse vreo greşeală de calcul şi acum totul se prăbuşea sub presiunea apei ca un castel de cărţi? În faţa ochilor lui Damian începu să joace o scânteie albastră. Crezu că are halucinaţii, că în clipa următoare îşi va pierde cunoştinţa. Închise ochii şi, în un efort, îi deschise iar… Flăcăruia albastră apăru din nou, jucând în jurul uşii, ca o fantoma.

În cele din urmă uşa se prăvăli deoparte. În cadrul ei sclipeau nenumărate lumini strălucitoare. Damian se simţi ridicat şi purtat pe sus… Ce era asta?

Când se dezmetici, respira în voie aer proaspăt. Se afla întins într-un vagonet. Un străin, înalt, cu părul negru, care-i cădea pe frunte, îl privea atent.

– Ce s-a întâmplat? murmură Damian. Cine eşti dumneata?

Tânărul zâmbi, parcă puţin stînjenit.

– Eu sunt reporter-special. Vertea e numele meu. Am nimerit la dv. tocmai acum, şi am însoţit echipa de salvare. Grozavă treabă! Au tăiat uşa cu topitorul electric.

– V-a anunţat Badea? întrebă Damian. De ce aţi întârziat atât de mult?

Inginerul Stoenescu îl privi mirat.

– Badea? Nu ştiu cine e. Nu ne-a anunţat nimeni. Am văzut că întârziaţi şi am venit să aflăm ce s-a întâmplat.

– Aşadar», murmură Damian, Badea a căzut… Au avut dreptate băieţii…

– Ce facem acum? întrebă un inginer, apropiindu-se de vagonetul lui Damian. S-au luat toate masurile pentru evacuarea celor intoxicaţi cu gaz.

– Căutaţi-l pe Badea. O fi leşinat pe undeva, în drum… repede, să nu fie prea târziu…

Dar căutările fură inutile. Badea nu era nicăieri.

XII. PROFESORUL GODARD SOSEŞTE

Din fericire, fenomenele de asfixiere nu duraseră mult, iar ajutoarele sosiseră tocmai la timp. În trenuleţul care se întorcea spre clădirea principală, oameni restabiliţi povesteau ce li se întâmplase. La rându-i, inginerul află şi despre urmările acelei zguduiri, provocate după toate probabilităţile de un cutremur. Un întreg perete al galeriei de acces către E-5 se prăbuşise, îngropând şi instalaţia electrică. Cu toate acestea, plafonul gros rezistase în mod onorabil.

Inginerul Stoenescu se opri o clipă, apoi adăugă:

– De altfel, vorba proverbului, nenorocirile nu vin niciodată singure. Şi la noi a fost un accident…

– Ce s-a întâmplat?

– O tehniciană, desenatoare foarte talentată, şi inginerul Stoenescu şovăi.

Inima lui Damian prinse să bată precipitat. Nu îndrăznea să se gândească la nimic.

– Nina Roşculeţ… cred că o cunoaşteţi.

– Da, da! şopti cu voce stinsă Damian. Spune mai repede, omule. Ce s-a întâmplat?

– A fost găsită în completă necunoştinţă, în biroul dumneavoastră. O comoţie, probabil. Nu ştiu ce s-a putut întâmpla!

Inginerul Damian închise ochii, dar luminile roşii, verzi, portocalii care jucau pe dinainte nu dispăruseră.

– În tot cazul, doctorul spunea că e vorba de un şoc, nu se ştie de ce natură. I-a făcut un tratament de urgenţă şi

se pare că, în momentul când plecam spre galeria E-5, funcţiile vitale îi reveniseră…

Istovit, de toate eforturile, de toate întâmplările neprevăzute din ultimele ore, Damian se sprijini de bancheta tare a vagonetului…

…În scurtă vreme, ajuns la clădirea de bază, fu examinat de medic, care-l declară „în afară de orice pericol”…

– Doctore, am auzit despre…

– Nina Roşculeţ? întrebă medicul. Da, un caz foarte curios… Şi-a revenit. Dacă ar fi fost descoperită doar cu cinci minute mai târziu, n-aş mai fi putut face nimic.

Peste câteva minute, Damian se afla la căpătâiul Ninei. Fata tresări şi ochii ei obosiţi se înviorară puţin. În aceeaşi clipă, în odaie intra secretara.

– Ai… ai avut un accident, tovarăşă Nina? Întrebă Damian.

– Un accident inexplicabil! răspunse ea. Nu-mi pot aminti încă ce mi s-a întimplat. Am o migrenă îngrozitoare… ştiu doar că am fost găsită în biroul dv…

Tăcu, văzând-o pe secretară.

– Tovarăşe inginer! spuse aceasta. Am fost anunţaţi că profesorul Godard se află la gara exterioară… Peste un ceas soseşte…

– Bine, mulţumesc…

Cu un zâmbet, Damian părăsi încăperea. Nina se aşeză din nou în fotoliu, privind întristată uşa care se închidea în urma lui.

…Trenul electric care făcea legătura între uzina submarină şi litoral, circula într-un sens şi într-altul o dată la fiecare patru ore, fără nicio întârziere, atât de regulat încât cei care locuiau pe lângă „gările” submarine îşi potriveau adesea ceasurile după mersul său.

Privind pe fereastră, omul cu pardesiu cenuşiu îşi dădu seama că tunelul se lărgeşte. În acelaşi timp, trenul începu să reducă din viteza sa considerabilă. Se apropia

de punctul terminus – gara submarină nr. 1. Când trenul se opri de-a binelea, omul îşi luă geamantanul şi, cu un pas elastic, coborî treptele vagonului. Pe peron îl aştepta o fată blondă, cu ochi albaştri, zâmbitori.

– Profesorul Godard? întrebă ea, îndreptându-se către noul venit şi cercetându-i chipul uscăţiv.

Acesta nu răspunse. Îşi înclină numai capul, posomorit, ca şi cum ar fi recunoscut o gravă acuzaţie.

– Mergem pe aici, zise secretara îndreptându-se spre o galerie laterală, mărginită de o parte şi de alta de uşile clădirilor submarine. Cum aţi călătorit?

– Destul de prost. Am avut tot felul de neplăceri, răspunse Godard scurt.

Intrară, tăcuţi, în clădirea centrală. Un lift cu mişcare verticală şi apoi orizontală îi transportă până în faţa biroului inginerului-şef. Secretara deschise uşa şi-l invită să ia loc.

– Geamantanul o să vi-l trimitem la camera în care veţi locui, spuse ea. Tovarăşul inginer Damian vă roagă să-l iertaţi câteva clipe. De dimineaţă s-au petrecut unele lucruri neplăcute…

Profesorul Godard o privi cu o vizibilă surprindere.

– Neplăcute? întrebă el.

Fata îi povesti, pe scurt, cele ce se întâmplaseră. Pe faţa profesorului se putea citi nu numai nedumerirea, ci, parcă, şi un anumit grad de perplexitate.

– Bine, dar… cum de s-a putut intâmpla o astfel de prăbuşire şi încă cu infiltraţia apelor? Aşa ceva cred că nu s-a mai petrecut până acum?

– Niciodată. De altfel sperăm să readucem repede lucrurile la normal. Acum vă rog să mă iertaţi. Tovarăşul Damian va veni îndată.

Rămas singur, profesorul se aşeză pentru o clipă pe fotoliu, pe urmă, devenind pe semne nerăbdător, se ridică şi începu sa privească, cu interes, tabelele şi diagramele fixate pe pereţi, înfăţişând mersul extracţiei

şi transformărilor „euxilonului”. Aşa îl găsi inginerul Damian care, zâmbind, se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

– Bine aţi venit! Văd că sunteţi foarte interesat de producţia noastră…

– Este prodigioasă! vorbi entuziasmat Godard. Am aflat însă despre accident…

– Cred că o să-l lichidăm repede… Vom coborâ pe fundul mării şi cu acest prilej o să aflăm, probabil, şi care a fost cauza care l-a determinat.

Profesorul exclamă încântat:

– Bine, dar asta este de-a dreptul pasionant. Să cobori pe fundul mării… Aş dori să particip şi eu, dacă se poate…

– Nu ştiu dacă o să se poată. Pe de o parte, sunteţi obosit.

Profesorul făcu cu mâna un semn, ca şi cum ar fi voit să înlăture ca nefondat acest argument.

– Pe de altă parte, astăzi nu este de dorit să coborâţi pentru că de fapt, nu ştim ce vom găsi acolo jos. Poate fi foarte primejdios… E vorba de un caz cu totul special, înţelegeţi… Desigur că vom face însă, chiar mâine, a doua coborâre, şi atunci, în cunoştinţă de cauză, vă vom putea lua şi pe dumneavoastră cu noi…

– În faţa argumentelor pe care mi le aduceţi o să fiu nevoit să cedez, deşi trebuie să vă mărturisesc…

Inginerul Damian îl întrerupse:

– Vom putea face însă altceva, chiar azi. Cred că v-ar interesa să asistaţi la manevrele primei coborâri. Vă invit pe vasul care transportă cupola. Veţi vedea multe lucruri interesante…

Profesorul Godard zimbi bucuros.

– Desigur, mulţumesc foarte mult. Trebuie să ştiţi însă că abia aştept să cobor cu adevărat pe fundul acestei minunate mări… şi nu numai dedesubtul acestui fund, ca acum. Ştiţi doar că sondajele; au dovedit că este cea mai

interesantă mare dintre toate celelalte de pe glob. Şi când te gândeşti la trecutul ei…

Profesorul Godard devenise deosebit de volubil. Se ridică de pe scaun şi arătă cu degetul la o hartă a Mării Negre de dimensiuni mijlocii, care se afla deasupra măsuţei cu videofon.

– Cauza acestui deosebit interes ştiinţific pe care-l prezintă Marea Neagră a apărut atunci când, în cuaternar, s-a prăbuşit pragul ce despărţea Marea Neagra de Marea Mediterană şi s-a născut Bosforul, prin care, pentru întâia dată, s-au amestecat apele lor.

– Ei, dacă oamenii ar fi putut să vadă această prăbuşire, ce descrieri minunate ar fi rămas posterităţii… spuse Damian.

– De fapt, este foarte probabil ca ochii oamenilor să o fi văzut… Dar oamenii apăruseră de curând, nu ştiau încă să însemneze pe documente durabile pentru generaţiile viitoare evenimentele importante la care asistau şi care desigur că-i înfricoşau nespus, cum i-a înfricoşat poate şi acest fenomen.

– Un fenomen care desigur că trebuie să fi fost măreţ! Dacă acest prag ar fi existat în zilele noastre, urmă Damian, fără îndoială că inginerii n-ar fi stat la îndoială ca să-l înlăture prin mijloace artificiale.

– Dar, desigur, cu mai multă dibăcie decât a făcut-o natura! observă Godard.

– Pentru ce?

– Pentru că natura a procedat atât de prost, cum n-ar fi lucrat niciun începător în ale hidrodinamicii. Gândiţi-vă că această cale de comunicaţie între cele două mări atinge abia 180 de metri adâncime. O greşeală formidabilă…

– Care a contribuit la formarea celei mai interesante mări de pe glob, după chiar spusele dv., îi continuă fraza Damian.

– Da, este adevărat. Dar din punct de vedere

ingineresc rămâne o greşeală. În mod normal, ar trebui să existe, între cele două mări, două feluri de curenţi: unul la suprafaţă, care să aducă apele Mării Mediterane calde şi sărate către Marea Neagră şi altul la adâncime, în sens invers. Dar, dat fiind că adâncimea Bosforului este numai de aproximativ 180 de metri, nu poale exista cel de-al doilea curent, ci numai cel dinţii, de suprafaţă. Nu există nicio circulaţie care să amestece apele de la suprafaţă cu cele de adâncime. Şi iată cum, din oarba joacă nepricepută a naturii, s-au creat, după cum ştiţi, în Marea Neagră cele două zone de ape cu condiţii fizice, chimice, biologice şi geologice cu totul deosebite, care se ating cam la 150 de metri adâncime. Deasupra – ape aerisite, prin care străbat razele soarelui, viaţă bogată, plante, peşti numeroşi. La fund, sub 150 de metri – moarte! Lipsa oxigenului. Împărăţia absolută a hidrogenului sulfurat, gazul otrăvitor care însoţeşte pretutindeni descompunerea…

Inginerul Damian cunoştea toate aceste lucruri, dar expunerea dramatică a profesorului Godard îl captivase fără să vrea.

– Da, spuse el după o scurtă tăcere. Dar însăşi moartea aceasta, „împărăţia hidrogenului sulfurat”, cum o numeşti dumneata, este totuşi cucerită de viaţă. Acestea de aici – şi inginerul Damian făcu un gest care îmbrăţişa tot ceea ce-l înconjura – sunt cea mai bună dovadă a victoriei vieţii…

Buzele lui Godard schiţară un zâmbet curtenitor.

– Într-adevăr. Iată cel mai bun răspuns la expunerea mea poate puţin cam sumbră! Atunci…

– Vă voi conduce la viitoarea dv. locuinţă subterană şi după o oră voi trece să vă iau pentru ca să pornim pe vasul de reparaţii, dacă sunteţi de acord…

XIII. LACUL SUBTERAN

Întors la bază o dată cu evacuaţii din galerie, ziaristul

se interesă unde poate fi găsit directorul uzinei. I se indică liftul din aripa stângă. Găsi cu uşurinţă uşa pe care scria „Director”, şi bătu.

– Intră, se auzi glasul viguros al lui Voicu.

Vertea păşi pragul încăperii şi, după ce se prezentă, întinse directorului o hârtie bătută la maşină.

– Iată şi ordinul meu de serviciu…

Voicu îl invită să ia loc. Apoi îşi aruncă ochii pe foaia de hârtie şi, după ce o citi cu atenţie, zise cu un zâmbet uşor:

– Bine, tovarăşe ziarist, îţi vom da tot sprijinul pentru ca reportajul dumitale să iasă cât mai bun…

În clipa aceea uşa se deschise şi în birou năvăli inginerul Stoenescu.

– Tovarăşe director! Priviţi ce-am găsit în doza electrică a uşii etanşe, spuse el, gâfâind.

Toată fiinţa sa exprima indignare şi furie reţinută.

– Încă o fuzee!

– Vă daţi seama, tovarăşe director… deci nu e vorba de niciun accident, ci de un…

– Sabotaj… spuse directorul pe gânduri, răsucind între degete tubuşorul nichelat.

– Hm, interesant, zise ziaristul. Mi se pare că aţi mai găsit un tub asemănător

– Adevărat… l-am predat organelor în drept împreună cu lemnul găsit pe linia trenuleţului. Specialiştii au stabilit că este vorba de o fuzee ultrasonică.

– Da, da, lucrul a fost bine ticluit, spuse gânditor directorul. Ultrasunetele emise de aceste fuzee pun într-o stare de vibraţie moleculele care formează rocile. Aceste vibraţii sunt atât de puternice încât distrug edificiul molecular…

– În felul acesta stânca cea mai rezistentă devine o masă amorfă, spuse agitat inginerul.

– Şi totul… fără zgomot… adăugă ziaristul, părând a cumpăni situaţia.

O clipă păstrară tăcerea, gândindu-se cu toţii la acelaşi lucru.

– S-ar putea, deci, rupse în cele din urmă tăcerea Voicu, s-ar putea ca acestei fuzee să-i datorăm cutremurul. Dacă e aşa, e şi bine, e şi rău. E bine, pentru că înseamnă că nu rezistenţa slabă a construcţiei e de vină, şi e rău pentru că un duşman ticălos a izbutit sa se strecoare între noi şi să-şi pună în aplicare planurile criminale. Aruncă cu ciudă ţigara aprinsă în scrumieră.

– Ei, eu am plecat, tovarăşe director, se ridică Vertea şi-i întinse mâna. O să ne mai vedem...

Ziaristul ieşi. Afară la uşă îl aştepta ascultător câinele lup.

Cei doi priviră o clipă în urma sa. Apoi directorul se apropie de telefon şi formă un număr.

– Vorbeşte Voicu. Căpitanul Panciu? Da, a fost ziaristul… Ordinul de serviciu cu numărul 075434. Bine… am înţeles. Da, vom fi cu ochii în patru.

…Vertea se urcă în trenuleţul electric care pleca spre exterior. Câinele se aciui la picioarele sale. Parcurseseră mai bine de jumătate din drum, când Vertea zări deschiderea unui tunel lateral. Deschise un carneţel şi privi cu atenţie o hartă minusculă. Vasăzică, aici se făcuseră primele încercări ale rezistenţei betolitului. Ulterior se renunţase la ele. Predominau rocile calcaroase.

Vertea profită de faptul că trenul mergea încet, panta fiind îndeajuns de înclinată, şi sări cu uşurinţă. Fluieră uşor şi într-o clipă câinele fu lângă el. Vertea se lipi de perete şi aşteptă până când zgomotul trenului se pierdu în depărtare. Apoi, convingându-se că nu e nimeni în apropiere, o porni prin tunelul lateral ce se deschidea în faţă.

Aici era întuneric beznă. Vertea scoase din buzunar o lanternă. Lumina vie lunecă de-a lungul perenilor albicioşi, ciopliţi grosolan.

– Hai, Negruţ, ia-o înainte, îşi îndemni el cîineie.

Acesta alergă, adulmecând. Vertea cercetă totul atent. Nu se zarea nicăieri vreo deschizătură cât de mică.

Merseră astfel mai bine de-o jumătate de oră, când se pomeniră în faţa unor stânci prăvălite care închideau tunelul. Blocurile de calcar fuseseră pe semne smulse din pereţi printr-o explozie asemănătoare celor din minele de cărbuni. Era clar: mai departe nu se putea merge. Şi totuşi, Vertea iscodi cu lanterna fiecare crăpătură, fiecare bloc în parte. Lovi cu gheata, dar peste tot suna a plin. Negruţ alerga de colo până colo scoţând scurte lătrături de enervare. Vertea se aşeză pe un bloc şi stinse lanterna. Se gândea ce avea de făcut. Deodată, auzi cum Negruţ scormoneşte înfrigurat cu labele de parcă ar fi găsit ascunzătoarea unui os.

Vertea aprinse lanterna şi-şi văzu câinele cu botul într-un ungher pe care-l tot zgiria cu ghiarele.

– La o parte, Negruţ…!

Câinele ascultă supus. Vertea cercetă atent locul. Într-adevăr, era o gaura nu prea largă, dar, după toate probabilităţile, adâncă. Ziaristul scoase bricheta şi-o aprinse. Flacăra începu sa tremure, mai mai să se stingă.

– Mda, îşi zise Vertea, un curent de aer. Vasăzică dincolo de acest bloc este un gol şi, poate, şi unele surprize.

Cercetând cu atenţie blocul, Vertea descoperi cu satisfacţie că acesta nu era prins între celelalte şi că putea fi tras afară. Opintindu-se din greu, izbuti să-l scoată. De sus se scutură praf de calcar care-i intră în ochi, usturându-l. Ziaristul se strecură cu băgare de seamă în deschizătură. Era un tunel scund, prin care trebuia să se târască pe genunchi şi pe coate. În privinţa aceasta, Negruţ nu avea nicio dificultate. De aceea, i-o luă cu mult înainte. Curând, însă, bolta se ridică treptat şi Vertea putu să umble în picioare. Tunelul şerpuia urcând uşor în pantă. De la o vreme începu să se lărgească

simţitor. Deveni pur şi simplu un drum între doi pereţi înalţi de stâncă. Vertea auzi un zgomot surd ca un huruit înfundat.

– Apă!

Şi, într-adevăr, peste puţina vreme ajunse pe marginea unui lac subteran. Apa era limpede şi, pesemne, adâncă. Vertea nu izbuti să-i vadă fundul în lumina lanternei sale. Şi acum? Ce era de făcut? Mai departe nu putea merge. N-avea nici barcă şi nici peretele de stâncă nu permitea să ocolească lacul. Vertea se rezemă de perete. Să se întoarcă înapoi? Ar fi însemnat să renunţe la una din ipotezele sale. În definitiv, unde se afla acum? După câte îşi închipuia, la câţiva zeci de metri sub fundul mării. Dar unde anume? Aici era un singur răspuns: în sectorul sudic al litoralului nostru. Puţinele cunoştinţe de geologie pe care le avea şi cele pe care le dobândise când se pregătise pentru această călătorie se refereau la faptul că în această regiune natura înfăptuise unele ciudăţenii unice în felul lor: fundul calcaros al mării ascundea sub el peşteri şi grote poate mai surprinzătoare decât acelea de la suprafaţa pământului. Vertea zâmbi. Nu trecuseră decât vreo două zile de când se dăduse drept aspirant în ştiinţe geologice, pentru a câştiga încrederea Irinei Teodoriu şi acum se zgâia ca un elev de liceu la ţurţurii aceia uriaşi de calcar ce atârnau din tavan căutând să-şi amintească cum se numeau, stalactite sau stalagmite.

Deodată, lumina lanternei se opri pe malul opus al lacului, care măsura vreo sută şi ceva de metri în diametru. Vertea îşi încorda privirea. I se părea, sau acolo era într-adevăr un obiect care semăna cu o luntre? N-ar fi fost deloc exclus. În definitiv, dacă cineva trecuse pe aici, folosise fără îndoială o luntre.

– Negruţ! strigă el.

Câinele sărea încoace şi încolo, nerăbdător să-şi primească misiunea. Vertea scoase din buzunar un ghem dintr-o fibră plastică extrem de rezistentă. Legă un capăt

de zgarda câinelui, după care îi strigă:

– În apă, marş!

Câinele intră ascultător în apa rece ca gheaţa. Îşi lăsă urechile pe spate şi, ridicând botul în sus, începu să înoate. Vertea îi lumina traseul cu lanterna. În cele din urmă, Negruţ ajunse dincolo. Ieşi din apă şi se scutură îndelung, împroşcând stropii de jur împrejur. Vertea îl lăsă să se odihnească puţin, apoi trase uşor de aţa plastică. Câinele intră din nou în apă.

– Înapoi! strigă Vertea.

Strigătul se amplifică sub bolta înaltă. Câinele se întoarse pe uscat. Vertea manevră aţa căutând să-i dea câinelui o mişcare laterală. Negruţ se agita încolo şi încoace, neştiind ce să facă. În cele din urmă, ajunse în dreptul a ceea ce Vertea luase drept barca. Vertea trase de aţă şi câinele se urcă pe ridicătura aceea neagra.

– Culcat! strigă el şi Negruţ se întinse ascultător.

Vertea trase din nou de aţă. Aceasta se întinse parcă gata-gata să se rupă. În cele din urmă, obiectul se desprinse de pe ţărmul celălalt şi pluti uşor spre mijlocul lacului. Acum, nu mai încăpea nicio îndoială. Era o barcă pneumatică, pentru o singură persoană. Instalat comod în ea, Negruţ făcu drumul înapoi privind cu capul într-o parte şi cu urechile ciulite la apa care susura uşor frecându-se de fundul de cauciuc al bărcii.

Vertea traversă cu uşurinţă lacul vâslind cu o lopată scurtă de aluminiu, pe care o găsise în fundul bărcii pneumatice. Coborî pe malul celălalt şi primul lucru care-i sări în ochi fură urmele proaspete de paşi în nisipul moale. Pomi repede spre galeria ce se deschidea în faţă.

Cu toate că aerul era cu mult mai curat ca în galeria E-5, totuşi şi aici se făcea simţită lipsa oxigenului şi prezenţa hidrogenului sulfurat. Vertea se simţea, obosit şi respira din ce în ce mai anevoie. Trebui să-şi încetinească mult pasul. Cum de nu-şi luase o mască cu aeraţie independentă? Această imprudenţă ar putea să-i

fie fatală.

La un moment dat, galeria prin care mergea se închise. Vertea îşi dădu seama că se află în fundul unei fântâni cu trepte săpate în perete. Fără să stea pe gânduri începu să se caţere, ajutându-se cu o singură mână. Cu cealaltă îl susţinea pe Negruţ, pe care îl luase pe umeri. Urcă în felul acesta vreo douăzeci de metri. Când ajunse sus, inima îi bătea să se spargă şi sudoarea îi şiruia pe frunte. Se opri o clipă, să-şi reia răsuflarea. Lumina lanternei se plimba pe pereţi scoţând pretutindeni din întuneric diferite arătări pe care le cioplise apa în peretele calcaros al grotei.

Deodată, însă, cercul de lumină se opri pe un chip mare din piatră. Chipul avea ceva grotesc şi înspăimântător. Desigur un capriciu al naturii. Opera sculpturală a apei ce-şi face loc prin calcare. Fascicolul de lumină producea un joc de umbre care păreri însufleţea acest zeu al mării. Dacă Vertea n-ar fi ştiut precis pentru ce se află aici, ar fi fost gata să creadă că a nimerit în lăcaşul lui Poseidon.

Deodată Vertea tresări. Un zeu primitiv?! Şi la urma urmei, de ce nu? Vertea îşi înalţă lanterna de-a lungul zidului şi identifică resturile unui altar cioplit în stâncă de o mână omenească. Lucrurile deveneau din ce în ce mai interesante. „Va trebui să cercetez toate astea cu amănunţime” – îşi spuse el.

Deodată, de undeva de sus căzu o pietricică. Negruţ începu să latre cu furie. Vertea duse mâna cu repeziciune la buzunarul de la spate. Dar în aceeaşi clipă două fulgere scurte despicară întunericul. Lanterna se stinse brusc şi Vertea se prăbuşi Ia pământ.

XIV. CUPOLA COBOARĂ PE FUNDUL MĂRII

Apa continua să pătrundă cu putere în galeria E-5. Primejdia continua să crească cu fiecare oră. Repararea galeriei nu măi putea întârzia şi, cum din interior nu se mai putea face nimic, era necesar să se intervină din exterior. Trebuiau deci să coboare, în termenul cel mai scurt, pe fundul mării.

Echipa fu repede alcătuită. Inginerul-şef ţinuse neapărat să o conducă chiar el.

Trenul îi aduse repede la suprafaţă, la ţărm, vasul special, gata echipat, îi aştepta, şi îndată ce se îmbarcară sirena dădu semnalul de ieşire în larg.

În scurt timp, aveau să ajungă deasupra locului corespunzător galeriei E-5. Între timp, inginerul Damian îi arăta profesorului Godard cupola cufundătoare, care la prima vedere semăna cu un cheson imens.

– E numai un simplu cheson? întrebă profesorul cu un ton în care încerca să-şi ascundă dezamăgirea.

Se ştie că pentru a munci pe fundul apei la construcţia podurilor, a tunelelor de sub apă, a staţiunilor de metrou şi a fundamentelor adînci, se întrebuinţează chesoanele. Aceste chesoane sunt formate dintr-un fel de clopot uriaş, construit din fier masiv sau beton armat. În acest clopot, presiunea aerului se menţine, cu ajutorul unor compresoare, egală cu presiunea apei la nivelul fundului chesonului. În acest fel, apa este împiedicată să pătrundă în acest clopot şi se pot îndeplini diferite munci pe fundul apei.

Aceste lucruri îi erau desigur cunoscute profesorului Godard. De aceea, inginerul Damian îi răspunse:

– Pentru a lucra la o adâncime de câteva sute de metri, niciun cheson nu este potrivit, întrucât, după cum ştiţi, oamenii n-ar putea rezista la presiunea uriaşă necesară pentru a izgoni aerul.

– Atunci, care e metoda utilizată de dumneavoastră?

– Metoda? Damian zâmbi. E foarte simplă. Vedeţi această cupolă uriaşă? Partea ei cea mai importantă este

o cameră mică interioară, perfect etanşă, în care oamenii aşteaptă până când cupola ajunge la fund. În această cameră, presiunea aerului poate fi uşor menţinută la normal. O dată ajunsă pe fund, marginile cupolei prevăzute cu nişte mecanisme speciale se înfig destul de adânc în sol. După aceea, apa este înlăturată şi în interior se menţine presiunea şi temperatura normală.

– Pare simplu, zâmbi Godard, şi totuşi… câte dispozitive ingenioase şi invenţii au fost probabil necesare pentru a pune la punct această cupolă scufundătoare! ...

Deodată, inginerul tresări. Rezemată de balustradă zărise o siluetă pe care nu se aştepta câtuşi de puţin să o vadă aici, pe bordul vasului. Îşi ceru scuze şi se îndreptă repede spre ea.

– Tovarăşă Roşculeţ!

Nina tresări şi se întoarse spre el.

– Ce cauţi aici? o întrebă Damian.

Fata roşi, privi o clipă scândurile ude ale punţii, apoi îşi ridică fruntea şi i se uită drept în ochi.

– Ştiam că plecaţi… că o să coborâţi Iar pe fundul mării, într-o expediţie mai periculoasă ca în alte daţi… şi voiam să vă petrec…

Inginerul Damian se rezemă de balustradă şi-i luă mâna într-a sa.

– Spune-mi, nu sunt lămurit… întrebuinţezi acum pluralul persoanei a doua sau forma de politeţe pentru singular?

Nina îşi desprinse mâna dintr-a lui.

– Râzi de mine. Ei, uite, de fapt… am vrut să fac o plimbare pe mare. Asta e! ... zise ea cu o uşoară cochetărie.

– Adevărat… Nina? Numai asta?

Fata îşi întoarse repede capul,

– O să fie într-adevăr periculos? întrebă ea căutând să ia un ton oficial.

Inginerul Damian o prinse de umeri şi o sili să-l privească.

– N-o să fie nici un pericol şi.. ştii… Damian îşi căuta deznădăjduit cuvintele... Îţi mulţumesc pentru că, pentru că…

Nu reuşi să spună nimic mai mult, dar în ochii lui se putea citi limpede ceea ce căutase să afle, la rându-i, din privirea Ninei.

*

Vasul începu să-şi încetinească mersul şi în curând se opri. Ajunsese deasupra galeriei E-5. Inginerul Damian dădu semnalul şi cei şase oameni care formau echipa de reparaţie urcară în camera din interiorul cupolei. Acolo se aflau depozitate şi numeroasele unelte de care aveau să se folosească, o dată ajunşi pe fundul mării.

Încetul cu încetul, cu un uruit asurzitor, o puternică macara ridică cupola şi o lăsă în apă. În cabina izolată în care se aflau oamenii nu se auzea însă aproape niciun zgomot, doar o vibraţie surdă şi continuă.

– Deodată cineva observă:

– Merge cam încet nu vi se pare?

Inginerul-şef privi tabloul de bord. Cadranul de adâncime indica 150 de metri.

Da, viteza de coborâre pare să fie redusă.

Ridică receptorul şi apăsă butonul soneriei:

– Ce s-a întâmplat?

De departe, o voce subţire îi răspunse:

– Nu-i nimic, nu vă neliniştiţi. Nu vrem să forţăm motorul…

Pe bancheta din cabina îngustă Damian cercetă cronometrul.

– Chiar cu viteza asta, tot ajungem în scurtă vreme.

Într-adevăr, o zguduitură îi vesti că marginile cupolei uriaşe atinseseră fundul. Acum urma etanşeizarea care se făcea automat. Prin această operaţie fundul mării era strâns unit cu marginile cupolei.

O sonerie răsună în cabina în care cei şase oameni aşteptau cu nerăbdare.

– Semnalul! exclamă Dincă.

– Putem ieşi! zise inginerul-şef, ridicându-se de pe bancheta.

Manevrară uşa ermetică a cabinei şi, cu ajutorul unei scăriţe, coborâră unul câte unul pe fundul mării.

În acelaşi timp, se aprinseră câteva reflectoare puternice, fixate în mai multe puncte ale bolţii.

Acum, trebuiau să caute locurile în care se produsese spărtura şi să le repare cu un „chit” special – o varietate a aceluiaşi betolit obţinut cu ajutorul euxilonului şi care se solidifica cu repeziciune sub apă, devenind de-o rezistenţă extraordinară.

În lumina reflectoarelor, fundul mării părea negru-verzui, ca o lavă. Oamenii lucrau atenţi, cu grijă, mişcându-se repede.

XV. TEMPLUL LUI POSEIDON

Omul ascultă atent. Auzise clar bufnitura - aşadar, ochise bine. Cel care-l urmărea căzuse. Nu mai vedea nimic, dar nu voia să aprindă lampa. Se temea ca urmăritorii săi să nu fi fost mai mulţi la număr. În acest caz, lumina ar fi putut să-l trădeze. Pe urmă, aproape nici nu mai avea nevoie de ea; cunoştea drumul şi cu ochii închişi. Îl parcursese doar de atâtea ori!

Îşi puse pistolul în buzunar şi, cu pas elastic şi rapid, porni mai departe. Trecuse o bucată de vreme şi omul socotea că lucrurile se orânduiseră iar cât se poate de bine, când, deodată, auzi un zgomot din urmă. La început nu-i veni să creadă. Se opri pentru o secundă să asculte. Într-adevăr, nu se înşelase. Ce putea să fie? Nu mai avea decât câţiva zeci de paşi până la ultima etapă a acestui drum submarin… Fără să mai stea în cumpănă, o luă la fugă. Desigur, ăsta era singurul lucru cuminte.

Trebuia să câştige timp!

În urma sa, tropăitul acela ritmic se apropia vertiginos. Omul aprinse lampa. La cinci metri înaintea sa se afla întinderea liniştită a apei, mărginită aproape de jur Împrejur de peretele stâncos. Aşadar, era salvat? Dar, în clipa în care acest gând îi trecu prin minte, un corp greu se năpusti asupră-i, răsturnându-l. Lampa rămasă aprinsă se rostogoli, prinzând în fascicolul ei o scenă de luptă îndârjită.

Un om şi un câine. Negruţ încercă să apuce beregata omului, dar acesta ştia să se apere. Izbutise să se rostogolească cu faţa în sus şi aplica lovituri de picior, pândind un prilej favorabil pentru a se ridica sau pentru a-şi vârî mâna în buzunar, la pistol. Negruţ părea însă o furie dezlănţuită. Parând cele mai multe din loviturile celui culcat, se repezea fără milă la mâinile sale, muşcându-i-le şi zgiriin- du-i-le. Un moment, omul întrezări, departe, în fundul galeriei, o licărire care se apropia încet. O altă primejdie se apropia… şi poate mai mare. Situaţia devenise desperată. Cu un ultim efort, omul îşi lipi genunchii de corp şi apoi destinzându-şi brusc picioarele, îl lovi pe Negruţ drept în mijloc azvârlindu-l la câţiva paşi. Iute ca o săgeată, omul se ridică şi se azvârli în apă. Negruţ se apropie de malul subteran, privi o clipă nedumerit apa care se desfăcea în ochiuri mereu mai largi în jurul punctului în care se scufundase omul. Se aruncă în apă şi începu să înoate, fără prea multă convingere, până la peretele stâncos. Apoi, dezorientat, latră de două-trei ori şi se înapoie pe mal, privind, fără să înţeleagă, întinderea netedă ca oglinda.

Între timp, lumina din fundul galeriei se apropia mereu. Verlea păşea cu greutate, ţinându-şi mâna stângă strânsă la piept. Privi în jurul sau. Nu, nu mai exista nicio alta galerie laterală pe unde omul ar fi putut să fugă. Doar înapoi – şi atunci ar fi trebuit sa treacă pe lângă el –

sau înainte prin apă, dar în acest caz s-ar fi împiedicat de zidul de piatră. Şi totuşi… omul dispăruse.

Vertea se aşeză pe un bolovan gemând uşor. Era ameţit şi abia izbutise să se târâse până aici. Încercă să-şi adune gândurile. Oare omul care trăsese în el, imobilizându-i mâna, se aruncase în apă cu gând de sinucidere? Exclus. Atunci, însemna că pe aici, pe undeva, mai exista… Da, asta era… Trebuia căutată ieşirea pe care o folosise omul. Vertea se ridică şi începu să cerceteze cu atenţie locul la lumina lanternei sale. Deodată, văzu un obiect care zăcea la vreo doi metri de mal, acolo unde avusese loc lupta. Se apropie de el… Era un aparat fotografic. Tocmai îl băgase în buzunar când Negruţ începu să latre cu furie. Vertea se apropie de bolovanul pe care-l zgâria câinele.

Împinse bolovanul de o parte. În spatele lui era o nişă nu prea mare. În adâncul ei, Vertea găsi un costum de scafandru foarte uşor, din plastic, cu un aparat de respirat portativ bun pentru adâncimi mici. Vasăzică, asta era.

Vertea îl mângâie pe Negruţ.

– L-ai pus să facă o baie zdravănă. Nu-i nimic, până la urmă tot îl pescuim noi…

Ziaristul scoase din buzunar o cutiuţă plată din care desprinse un fir subţire metalic prevăzut la capăt cu o bucşă ascuţită. Înfipse bucşa în peretele peşterii şi răsuci un buton de pe capacul cutiuţei. Curând se aprinse un becuşor roşu, semn ca unda fusese recepţionată. După o clipă de gândire, Vertea spuse ca pentru el:

– Mda… Şi acum să transmitem prima parte a reportajului la redacţie…

Şi începu să bata repede morse pe manipulatorul minuscul.

… Omul ieşi la suprafaţă. De-abia îşi mai trăgea sufletul. Trebuise să străbată apa fără ajutorul costumului şi, cu toate că nu era o adâncime prea mare, presiunea

fusese greu de suportat. Trase de câteva ori adânc în piept aerul proaspăt, sărat şi încerca să se orienteze. Da, acolo, nu departe, la vreo cincizeci de metri, se afla malul. Valuri line se rostogoleau înspumate.

Omul ajunse repede la mal înotând mai mult sub apă, pentru a nu fi cumva descoperit. Apoi se târî până într-un loc ferit şi se trânti pe nisip la adăpostul unor tufişuri. După efortul făcut gâfâia din greu. Faţa îi era zgâriată şi un rictus îi strâmba din vreme în vreme gura.

Îşi pipăi buzunarul de la piept. Da, toate erau la locul lor. Dar partea cea mai grea mai rămânea de îndeplinit. Şi acum îi mai vâjâia în urechi vocea aceea nesuferită, care nu ştia altceva decât să dea ordine:

„... iar omul acela trebuie să treacă în lumea celor drepţi. S-a-n- ţeles? Accident, crimă, sinucidere, te priveşte. Rezultatul contează! Pentru ei va fi o pierdere ireparabilă şi o intîrziere de lungă durată! Executarea!”

Un fior zgâlţâi convulsiv trupul omului întins în nisip. Părea o fiară hăituită, istovită, frintă...

XVI. ULTIMA ACŢIUNE

Maistrul Petre Vevera privea cu atenţie acele cadranelor care traduceau activitatea pompelor de mare adâncime. Totul mergea foarte bine: ca un ceasornic funcţiona pompa ce trimitea aer proaspăt în clopotul care acum se afla la o adâncime de o mie de metri. Acele indicau şi bunul mers al pompelor care controlau automat presiunea, având singure grijă ca aceasta să nu se ridice sau să nu scadă dincolo de ceea ce reprezenta "normalul".

Petre Vevera zâmbi satisfăcut, mângâindu-şi mustăcioara sură. Adeseori, în imaginaţia sa, pompele erau asemănate unor telegari focoşi, care tropăiau în galopul pistonului. Murmură mulţumit:

– Aşa, armăsarii tatii! Ia te uită ce frumos aleargă!

Peste duduitul înfundat al motoarelor, un zgomot de paşi răsună pe podeaua metalică. Cineva se apropie de el. Părăsind pentru a o clipă cadranele, Petre Vevera îşi întoarse privirea şi zărindu-l pe cel care venea, se încruntă.

– Hei, ce cauţi aici? Nu ştii că e interzis?

Celălalt zâmbi strâmb, arătându-şi dinţii galbeni, pătaţi de nicotină.

– E, parcă tu respecţi regulamentul? Nu te-am văzut eu adineaori fumând?

Petre Vevera sări în sus, roşu la faţă.

– Eu? M-ai văzut tu pe mine? Eu să fumez aici, în sala pompelor? Asta-i… asta-i nemaipomenit! Ce obrăznicie!

– Hai, nu te înfuria, zise nepăsător omul, dându-şi şapca pe ceafă şi scărpinându-se liniştit. Spune-mi mai bine cum merg drăciile astea?

– Ce-ţi pasă? strigă Petre Vevera, fierbând. Ieşi afară!

Celălalt dădu din umeri.

– Bine, ies, nu te mai agita aşa. Dar… ia spune, ce-i asia? exclamă el. De ce se mişcă acul ăsta aşa?

Petre Vevera se întoarse ca ars să privească indicatorul. În focul discuţiei cu intrusul, uitase cu totul de pompe. Cercetă cadranul, dar nu observă nimic neobişnuit. În aceeaşi clipă, îl străbătu o durere cumplită. O fracţiune de secundă i se păru că acolo, înăuntrul craniului, îi explodase ceva… Apoi, nu mai simţi nimic…

Cu acelaşi zâmbet strâmb, omul privi o clipă bătrânul prăbuşit la picioarele sale. Apoi se aplecă, îl trase de picioare şi-l piti între două agregate. Cu paşi iuţi se îndrepta spre tabloul de comandă al pompelor, îl examina, suci câteva butoane şi decupla mai multe pârghii. "În regulă!" – se felicită omul pentru reuşita operaţie. Sosise deci la timp.

Cei cărora prezenţa sa aici li s-ar fi părut bizară, coborâseră de o ora pe fundul mării.

*

Damian îşi privi mulţumit oamenii. Erau tot unul şi unul. Iată-l pe bătrânul Dincă, alături de care construise cele mai multe dintre galeriile de aici. Iată-l şi pe fiul său Victor, cu care lucra cot la cot, un flăcău inimos de vreo 20 de ani.

De la o vreme îi cuprinse o uşoară nelinişte. Privi în jur. Se întâmpla ceva curios. Sub boltă totul era aparent normal. Încercă să-şi analizeze senzaţiile. Simţea acum că i se înfundă urechile şi auzea pocnituri care nu existau în realitate. O durere surdă îl făcu să-şi ducă palmele la urechi.

Ce se întâmpla? Sudori reci îl trecură dintr-o dată. Transpirase şi totuşi nu era prea cald. Oasele feţei îl dureau…

Nu, nu neliniştea era cauza tuturor acestor fenomene… Brusc, îşi dădu seama şi deveni palid. Creştea presiunea! Undeva era un defect la pompe? La etanşeizare? Nu putea şti. Dar astea… astea erau simptomele suprapresiunii pe care, fără îndoială, le aveau şi ceilalţi.

Îi privi îngrijorat. Erau prea cufundaţi în munca lor ca să-şi dea seama. Aplecaţi, Dincă şi fiul său lucrau la astuparea fisurilor cu betolit. Dar iată că bătrânul îşi îndreptă trupul şi se scutură, ca şi cum ar fi vrut să alunge ceva neplăcut.

Ce puteau face? O clipă Damian stătu la îndoială, apoi, luă o hotărâre. Se îndreptă spre clopotul de alarmă.

– Spre cabină! strigă el.

Toată lumea îşi întrerupse lucrul.

Urcară iute scările de fier. Uşa ermetică fu închisă. În cabină presiunea era de asemenea ridicată, dar nu mai crescu. Încetul cu încetul organismul începu să se obişnuiască, să se adapteze. Dar cât aveau să rămână aici? Pentru cât timp avea să le ajungă oxigenul? Ce se întâmplase în cupola?

Nerăbdător, inginerul-şef ridică receptorul, sună. Niciun răspuns. Legătura cu suprafaţa nu mai funcţiona!

XVII. "OM LA APĂ!"

Omul privi cu atenţie cadranele pompelor care deserveau clopotul. Perfect. Acele jucau de parcă ar fi înnebunit. Privirea îi lunecă la trupul neînsufleţit al maistrului Vevera.

– Morţii nu vorbesc, îşi zise satisfăcut omul. Da, hotărât lucru, de data aceasta am avut noroc! Mai ales că nătăfleţii din şalupa de alimentare au crezut chiar că am o comunicare pentru inginerul-şef. Pot să mă felicit! Iată cât valorează o legitimaţie bine falsificată. Un rânjet îi dezgoli dinţii galbeni. Cât despre cei din clopot… Cred că nu se simt prea bine la ora asta. Ar putea să-şi scrie ultimele impresii din fundul mării!

Omul rânji din nou. Deodată se auzi o sonerie.

Omul privi în dreapta şi în stânga, speriat. Soneria suna mereu, cu un tril pătrunzător Dacă se auzea dincolo de uşă şi venea cineva aici, tocmai acum? Unde dracu era oare soneria asta?

Se uită cu atenţie şi încerca să-şi dea seama de unde venea sunetul. Parcă de aici, din dulapul ăsta metalic. Trase un sertar. Sunetul se auzi puternic. Da, asta era. Un telefon de alarmă. Fără să stea pe gânduri smulse receptorul şi îl trânti jos. Din receptor se auzea un strigăt înfundat:

– Alo! Alo! Răspunde… Alo!

Omul făcu un semn cu mâna. Strigătul acesta din adâncuri era prea slab pentru a putea fi auzit de cineva.

Tiptil, fără să facă zgomot, înaintă spre uşă. Se mai uită o dată îndărăt. Totul era în ordine. Vasăzică, era în câştig de timp. Nu se alarmase nimeni. Acum, putea să se retragă liniştit. Se pipăi la buzunarul de la piept. Da, toate erau acolo. Dacă lucrurile vor merge bine, peste un ceas va fi departe. Şi atunci…

Apăsă cu atenţie clanţa şi împinse uşa. Pe sală nu era

nimeni. Voi să închidă uşa, dar ceea ce văzu îl făcu sa înlemnească. În dosul uşii, rezemat de perete se afla un om ale cărui trăsături le recunoscu îndată. În mână, acesta ţinea un revolver.

La rândul lui celălalt, după ce-şi reveni din prima clipă de buimăceală, încercă să ducă mâna la piept, unde-şi ţinea pistolul, dar nu avu timp.

– Ţine-ţi mâinile liniştite, spuse calm omul, care nu era altul decît profesorul Godard. Nu te enerva. Nu-i nimic, se mai întâmplă…

– Ce… ce vrei?… murmură celălalt.

– Ce să vreau, dragă Călinescule? A, pardon, am aflat că ţi-ai schimbat numele. Aici, te numeşti… nu-i aşa… dar, cum te numeşti, de fapt?

– Lasă-mă… lasă-mă să plec… murmură omul, cu faţa albă ca varul.

– O, dar de ce te grăbeşti aşa? întrebă Godard, jucându-se cu revolverul. Nu ne-am văzut de atâta vreme şi acum vrei să mă părăseşti atât de repede? Nu-i frumos din partea ta Călinescule… Nu-i frumos!

Godard vorbea liniştit, fără grabă, ca şi cum s-ar fi întâlnit la un colţ de stradă cu un prieten pe care nu l-ar fi văzut de multă vreme.

– Şi pe urmă, de ce nu mă inviţi înăuntru?

Cu o mişcare a pistolului, îi făcu semn omului – pe a carul faţă se întipărise o expresie de spaimă – să intre înapoi, în cameră. Îl urmă şi el, şi închise cu o mină uşa de metal.

– Ultima dată când ni s-au întretăiat drumurile a fost parcă la Paris, nu? Mă aflam într-o situaţie cam delicată, nu-i aşa, Călinescule? murmură Godard, arborând un zâmbet foarte curtenitor. Atunci erai tu cu o jucărie de asta în mână, iar eu... Ei, dar astea au trecut…

Omul din faţa lui Godard îşi trecu cu greu limba peste buzele uscate.

– Da, au trecut… murmura el. Acum… acum aş vrea să

mă laşi să plec…

– Bine, dar avem tot timpul în faţa noastră! spuse Godard, înălţând sprâncenele mirat. Sau— poate ţi-e teamă, Călinescule? Iar ai făcut vreo poznă? Ţ-f-ţ! – şi Godard îşi clătină capul, dojenitor – nu te mai laşi de drăcii... Şi nici nu mi-ai spus măcar… cum te cheamă acum… Taci? Aici eşti un muncitor foarte conştiincios, nu-i aşa? Nu! Nu face mişcări imprudente. Am un revolver foarte prost, ştii… porneşte câteodată fără nici un motiv. De altfel, în meseria noastră e foarte bine să ai o astfel de jucărie.

– Nu, n-ai să tragi… murmură omul privindu-l ţintă. Trebuie să-mi dai drumul… Eu ştiu despre…

– Nu ştii nimic despre… murmură Godard amuzat…

– Ascultă-mă, ascultă-mă… ai nevoie de tăcerea mea…

– Ai să taci oricum, zise Godard făcând un gest elocvent cu pistolul. Unde sunt hărţile?

– Hărţile? Care hărţi?

– Hai, nu mai face ne prostul. Dă-le-ncoace repede… Poate să vână cineva.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti…

În clipa aceasta Godard făcu o greşeală. O clipă privirea îi lunecă pe podea şi descoperi, înghemuit, trupul lui Petre Vevera. Atâta fu de ajuns. Cu o mişcare desperată, celălalt se aruncă asupra lui Godard, răsucindu-i mâna în care ţinea pistolul. O luptă sălbatică se încinse pe loc. Era greu să-ţi dai seama care dintre cei doi avea să, învingă. Se luptau în tăcere, străduindu-se sa facă cât mai puţin zgomot. Omul în salopetă îi repezi un pumn în tâmplă lui Godard, care se clătină ameţit, se împiedică de un scaun şi căzu pe spate. Călinescu îşi scoase fulgerător pistolul. Dar înainte de a putea declanşa încărcătura electronică, se prăbuşi la podea.

Godard, într-un efort supraomenesc, reuşise să-şi descarce pistolul ultrasonic. Apoi se aplecă asupra celui prăbuşit, îi cercetă haina, scoase ceva de acolo şi se

îndepărtă iute. De-abia, izbutise profesorul să dispară, când uşa se deschise şi în prag apăru ziaristul.

Se apropie de cadavrul omului în salopetă şi-l examină cu atenţie.

– Ai fost în câştig de timp, Badea… Am sosit prea târziu.

După ce ziaristul dădu alarma se luară în scurtă vreme toate măsurile pentru salvarea celor din adâncul apelor. În sfârşit, cupola se ridică la suprafaţă. Palizi, oamenii ieşiră din cupolă şi se urcară pe punte. Li se aduse la cunoştinţă cele întâmplate.

– Ce e cu Vevera? întrebă inginerul Damian, îngrijorat.

Doctorul vasului clătină din cap semnificativ.

– A scăpat ca prin urechile acului. Dacă lovitura ar fi fost numai cu puţin mai tare, ar fi căpătat o fractură de bază. Aşa, o să-şi revină…

Damian îşi roti privirea, căutând pe cineva. Şi, într-adevăr, lângă balustradă Nina îi zâmbea. Damian se apropie repede de ea. Îşi strânseră mâinile în tăcere. Dar… cât de grăitoare era această strângere de mână!

Începuse să se întunece. O briză răcoroasă se juca în părul Ninei. Damian îşi aduna gândurile. Trecuseră în ultimele zile prin atâtea şi totuşi acum încerca cea mai mare emoţie.

– Nina… începu el gândindu-se că-i cel mai neîndemânatic dintre toţi îndrăgostiţii ce au existat vreodată. Ştii… eu…

Nina privea în larg. Inima îi bătea cu putere. Deodată, ochii i se opriră pe un punct ce juca pe valurile liniştite ale mării. Punctul se cufunda şi reapărea.

– Radule, era pentru prima oară că-i spunea pe nume, priveşte, acolo… cred că e un om care înoată…

Era prea departe de ţărm ca să fie un sportiv. Aşadar, alta trebuie să fie explicaţia. De aceea, Damian nu stătu o clipă pe gânduri:

– Om la apă! strigă el.

Şi strigătul său fu repetat de marinarul de la veghe…

*

Kirk stătea ingindurat la masa de lucru, cu bărbia sprijinită în pumni. Citi, încă o data, mesajul primit acum două zile. Era clar. Şi tocmai claritatea îl făcea să se frământe, să clădească tot felul de presupuneri şi până la urmă să nu mai înţeleagă nimic.

Rezolvat favorabil. Totul se află asupra mea. Mâine vin pe Visconte”.

Perfect. Numai că acest „mâine”, despre care vorbea agentul, trecuse de douăzeci şi patru de ore. Iar Călinescu nu apăruse. Nici el, nici planurile atât de aşteptate.

Unde erau? Ce se întâmplase? Cu el, în definitiv, putea să se întâmple orice – să se înece, să se ridice în chip de îngeraş în stratosferă şi aşa mai departe. Dar hârtiile? Bătrînul Kress îl bombarda mereu cu radiograme, cerându-i să urgenteze totul.

Un ciocănit în uşă îl făcu să tresară.

– Intră!

Jack pătrunse în cabină, zâmbind sfios.

– Mister Kirk…

Kirk îl privi fix, fără să-i răspundă.

– Mister Kirk, reveni Jack, vă rog să-mi daţi voie să nu mai fiu groom…

Kirk se încruntă.

– Dar ce vrei tu să fii, nespălatule?

– Vreau să mă fac… telegrafist, ca mister Brand, murmura puştiul.

– Telegrafist, tu telegrafist? Asta n-ai să devii tu nici în iad, unde ajung toţi cei care au pielea neagră ca tine. Adu-mi un whisky şi nu mai vorbi prostii. Te-ai întors?

…Jack se urcă pe punte, plimbându-se fără rost. Era acum destul de mare ca să priceapă multe… şi perspectivele viitorului care-l aştepta îi sângerau inima, aşa cum biciul stăpânilor albi sângeraseră pielea

bunicului său. Dar aceasta era soarta negrilor în această ţară sub pavilionul căreia navigau acum.

Deodată i se păru că vede ceva, acolo, departe spre ţărm. Jack intră în camera hărţilor de lângă comandă şi luă din cui un binoclu puternic. Îl puse la punct şi în câmpul gradat al obiectivului apăru limpede vasul acela ciudat, cu o mulţime de macarale, deasupra căruia flutura tricolorul roş, galben, albastru. Jack îşi aminti câteva frânturi din frazele pe care i le spusese de curând Brand, când în dreptul lui „Visconte” trecuse un vas cu acest pavilion. „Sunt ţări în care nu culoarea pielii determină locul pe care îl ocupi în societate. Mda. Sunt multe asemenea ţări şi aici, în răsăritul Europei, în Asia şi în alte colţuri ale lumii!.

Bunul Brand oftase atunci şi băuse o porţie dublă de whisky. Îi era cam scârbă de slujba lui, dar nu se hotărâse niciodată să facă altceva. Jack coborî cu mare fereală scările care duceau spre cabina lui Brand.

– Ei, ce e, băietele? îl întrebă Brand, zâmbindu-i vesel.

Jack îşi lăsă privirea în jos încurcat.

– Aş vrea să ne întoarcem acasă… murmură el.

– Nu-ţi place pe vas? întrebă Brand surprins. Dar… e totuşi o viaţă frumoasă, te plimbi, vezi oraşe multe…

– Mă plimb… de la bar la cabina lui mister Kirk cu un pahar de whisky. Şi văd… o mulţime de ghete şi de pantofi pe care le lustruiesc toată noaptea.

În glasul lui Jack răzbătea amărăciunea. Brand dădu din cap. Asta făcea într-adevăr micul negru, se gândi el, şi după toate probabilităţile tot asta avea să facă şi de-acum înainte… cu toată isteţimea lui care-l împingea la năzuinţe pe care un negru nu le-ar fi putut niciodată atinge.

– Domnule Brand… aţi putea să-mi spuneţi ce căutăm noi aici, în Marea Neagră? Mi se pare că apele noastre teritoriale sunt foarte departe de aici.

Brand se posomorî dintr-o dată. Şi el îşi pusese această

întrebare. Era plătit ca sa facă serviciul de specialist în comunicaţii şi ultrasunete… despre altceva nu ştia… Dar iată că în ultimele zile, începuseră să-i apară unele bănuieli – şi nu dintre cete mai plăcute. Unul dintre mesajele primite vorbea despre distrugerea unei galerii… altul despre nişte oameni „lichidaţi”.

– Nu ştiu, Jack, dar încep să cred că sunt la mijloc nişte afaceri necurate. Măcar dac-am face contrabandă… Dar mister Kirk nu s-ar fi băgat în mărunţişuri. Cât despre contrabandă… pe aici oricum nu se prinde – şi Brand căscă plictisit.

Jack se urcă din nou pe punte. Vasul cu pavilion tricolor se vedea încă, în acelaşi foc. Probabil că staţiona. Aruncă o privire rapidă de jur împrejur, după care coborî cu repeziciune scările ce duceau pe dunetă

*

După ce Damian dădu alarma, o şalupă de salvare fu lăsată pe apă. După câteva minute, şalupa se întorcea aducând la bord un copil cu pielea neagră şi cu părul creţ, care abia mai respira…

Îl urcară pe vas. În jurul lui se adunară câţiva oameni. Doctorul îl examină cu grijă…

– Complet extenuat. Dar o să-l înzdrăvenim noi, într-o zi, două… în această clipă, atras de mişcare, în infirmerie intră profesorul Godard. Jack deschise ochii, îl văzu şi avu o tresărire.

– Mister Parker... şopti el, şi apoi închise la loc pleoapele. Ochii ziaristului se întoarseră întrebători spre Godard»

– Mister Parker? întrebă el. Godard zâmbi amuzat.

– Cine ştie cu cine mă confundă băieţaşul ăsta… în starea lui de oboseală şi de extenuare nici nu-i de mirare…

– Într-adevăr, dădu din cap ziaristul. Nu-i deloc de mirare! În infirmerie intră un marinar.

– Tovarăşe Vertea, sunteţi chemat de la redacţie. Dan se duse la cabina telefonică. Luă receptorul.

– Da, eu sunt… Cum? A întrerupt călătoria… Aha… Înţeleg. Bine, îţi mulţumesc. Vasăzică „Cazul Ladova”.

Vertea puse receptorul la loc şi ieşi din cabină.

XVIII. DE LA MOARTE IA VIAŢĂ

– În sfârşit, am terminat î zise chirurgul-şef, privind prin ochelarii săi cu filtru spre asistent.

Sora de serviciu îi desfăcu masca de tifon şi îi şopti:

– Cineva vrea sa vă vorbească.

În anticameră îl aştepta un tânăr înalt cu părut negru, lucios. Vizitatorul se ridică repede şi se apropie de chirurg,

– Mă numesc Vertea. Spuneţi-mi, vă rog… aveţi programată pentru astăzi o operaţie craniana?

Doctarul Nicolau îl privi mirat.

– Da, într-adevăr. Peste o jumătate de ceas.

– Aş avea o rugăminte. Să-mi permiteţi… să asist la această operaţie.

Chirurgul clătină din cap în semn de refuz.

– Nu, aşa ceva nu se poate. Nu se admite în niciun caz. Dar… În definitiv, pentru ce această dorinţă? Nu e prea plăcut să asişti la o astfel de operaţie. Eşti rudă?

Dar, îndată îşi dădu seama că asta nu era posibil.

– Nu, desigur, îmi aduc aminte. E vorba de „Cazul Ladova”. A fost găsit în stare de nesimţire lângă terasamentul căii ferate, aproape de satul Ladova… Fără nici o hârtie, fără niciun act la el, desfigurat. De aceea l-am numit aşa…

– Dacă-mi permiteţi, o să vă explic.

Pe măsură ce vorbea, sprâncenele chirurgului-şef se înălţau şi mai mirate.

– Bine, o să vă dau autorizaţia…

– Cazul este foarte grav, îi spuse Nicolau lui Vertea în

sala de operaţie. Gândiţi-vă, omul acesta este de fapt actualmente… mort,

– Mort! şopti înspăimântat Vertea. Dar atunci…

– Atunci… am aplicat tehnica obişnuită în asemenea cazuri când, datorită timpului scurt care a trecut de la accident şi până la transportarea la spital a accidentatului, există posibilitatea ca ţesuturile importante să nu se fi descompus. Mai întâi, am supus corpul refrigeraţiei: l-am răcit la 25 de grade. Aparatul plămân-inimă-rinichi a menţinut circulaţia sângelui şi oxigenarea sa. Până acum totuşi, „cazul Ladova” nu şi-a revenit, nu a fost conştient.

Vertea clătină încet din cap.

– Desigur, reluă Nicolau, aceasta se datoreşte leziunilor creierului. Multiplele fracturi pe care le-a prezentat – la picioare, la mâini – nu sunt atât de neliniştitoare. Radiografia în relief ne-a arătat însă cauza principală a stării sale grave: o frântură de os care a străbătut o anumită parte a creierului. De aceea, asta e una dintre operaţiile în care reuşita este destul de îndoielnică.

Trase de o manetă. Încet, două canaturi se desprinseră din peretele rotund şi se îndepărtară. Pe un covor mişcător pătrunse în sală masa de operaţie, ca o adevărată mică uzină cu tot felul de aparate şi cadrane, purtând pe ea un om întins, în deplină imobilitate. Acesta era deci acel necunoscut găsit pe terasament, acel „caz Ladova”!

Nicolau apăsă pe un altul din şirul de butoane instalate la un pupitru. Pe un ecran în perete se iviră câteva imagini. Chirurgul şi asistentul său examinară imaginile, radiografia în relief cu raze X, precum şi aşa-numita „radiografie” obţinută cu ajutorul undelor ultra scurte… Alături, apăruse un tablou indicind repartiţia izotopilor emiţători de pozitroni pentru stabilirea diagnosticului în leziunile intra-craniene.

Şi operaţia începu. Dan Vertea urmărea fascinat

mişcarea precisa şi rapidă a mâinilor operatorilor. Anesteziatorul privea cu atenţie cadranele care indicau funcţionarea impecabilă a cordului, plămânului, rinichiului artificial…

În clipa când aşchia fu extrasă, întregul corp al necunoscutului avu o tresărire.

Anesteziatorul îşi controla ecranele şi răsuci un buton. Asistentul aruncă o privire la aparatul inimă-plămân-rinichi, care funcţiona fără greş. Nicolau clătină din cap.

– O mişcare provocată de o excitaţie nervoasă mecanică, de osul acesta, explică el, lucrând repede. Acum nu ne mai rămâne decât să închidem pe rând totul şi să aplicăm în toate straturile antibioticele necesare. Dacă în câteva minute funcţiile nu revin, măcar în parte… nu mai este nicio speranţă…

Dan Vertea se apropie încet de masa de operaţie şi privi figura bolnavului. Chirurgii lucrau încă la închiderea rănii. Trăsăturile „cazului Ladova” erau încremenite. Lui Dan i se păru deodată că zăreşte, o clipă doar, o tremurare a buzelor.

Pe semne, însă, că se înşelase. Nu fusese decât o părere.

Trecu încă un minut. Nicio schimbare. Aparatul plămân-inimă-rinichi lucra ritmic, fără oprire. Buzele, pielea erau palide, întreţinute doar de această circulaţie artificială.

Anesteziatorul ridică fruntea.

– Scade… spuse el.

Nicolau îşi opri lucrul. Acum pielea era prinsă în copci. Răsuci un buton crescând intensitatea curenţilor ce pătrundeau în creierul omului. Asistentul îl privi mirat.

– Acum… sau asta, sau nimic! şopti chirurgul. Dacă excitaţia asta nu-l ajută, altceva nu se mai poate face.

Încă o clipă, nimic. Apoi buzele necunoscutului tremurară şi o şoaptă, înceată dar clară, străbătu, însoţită de un geamăt. Simţea că-l doare! Ştia deci că există! Trăia!

Chirurgul ofta uşurat.

Din nou tăcere…

Se părea că cel de pe masa de operaţie, renunţase prea repede la viaţa recăpătată de atât de puţină vreme. Dar nu. Buzele i se mişcară din nou.

Vertea îşi plecă urechea la buzele bolnavului. Desluşi cu greu cuvintele întretăiate de răsuflarea înceată:

– Simonne… Simonne… J'cil soif… ma fiile… (Simona… mi-e sete… fata mea…)

Vertea nu păru surprins că victima vorbea franţuzeşte. Medicii se priveau miraţi. Nicolau şopti:

– Perioada de agitaţie… devine conştient…

Vertea se apropie de urechea necunoscutului şi vorbi rar şi limpede:

– Ne vous inquietez pas… Nous allons l'appeler… Qui est-elle? (Nu vă nelinişti)!… O vom chema… Cine este?…)

Bolnavul zâmbi imperceptibil, parcă liniştit de vocea caldă şi apropiată:

– Simonne… şopti el. Simonne Godard… ma fille.

XIX. TAINA LUI ARION DIN CORINT

– Cu toate că este foarte bine imitat, totuşi nu pare să fie acelaşi scris Priviţi prin aceasta lupă.

Specialistul îi arătă colonelului un punct de pe scrisoare.

– Iată aici. Vedeţi aceste liniuţe la „t”? Deşi au aparent aceeaşi formă, remarcaţi că înclinarea lor e cu totul diferită. În general, în această scrisoare literele se termină cu un fel de cârlig minuscul în timp ce în manuscris nu există nicăieri această particularitate, nici măcar în cele mai recente. E adevărat că sub imperiul unei emoţii puternice scrisul se poate modifica destul de mult. Totuşi niciuna dintre caracteristicile sale „permanente” nu dispar.

– Mulţumesc.

Specialistul grafolog se întâlni la uşă cu ofiţerul de serviciu.

– A venit tovarăşa Teodoriu, raportă acesta colonelului.

– Să intre.

Tânăra fată, îmbrăcată în negru, întră în birou. Faţa îi era palida şi trăda tulburare. Colonelul îi ieşi în întâmpinare şi-i strânse mâna cu căldură.

– Te rog să ne ierţi că-ţi pricinuim asemenea neplăceri, dar…

– Sunt bucuroasă să vă dau orice sprijin pe care-l socotiţi necesar. E o datorie…

Colonelul o invită să şadă.

– Tovarăşă Irina, începu el, noi am stabilit cu exactitate – colonelul şovăi puţin ca şi când ar fi vrut să spună un anumit lucru, dar s-ar fi răzgândit – că scrisoarea pe care a lăsat-o tatăl dumitale n-a fost scrisă de el…

Fata îl privi fără să înţeleagă,

– Da, continuă colonelul, a fost contrafăcută de asasini…

– Asasini!? Irina se cutremură. Dar nu înţeleg… De ce…

Vorbea cu mare greutate, reţinându-şi din răsputeri lacrimile.

– Mai există încă pe lume oameni lipsiţi de scrupule, tovarăşă Irina, care pentru sacul lor de bani nu pregetă să curme vieţi omeneşti. Dar vor plăti pentru toate fărădelegile lor. Şi încă foarte curând… Unul dintre ticăloşi se şi află acolo unde-i era locul.

Colonelul scoase dintr-o mapă o fotografie.

– Îl cunoşti pe acest individ?

Irina luă fotografia. Chipul omului i se păru străin, necunoscut. Avea ochii închişi. Părea că doarme. Dar, în felul în care îi erau crispate trăsăturile, Irina deduse adevărul.

– Da, e mort! confirmă colonelul.

Irina tresări. Ceva din faţa acestui om îi era totuşi

cunoscut. Şi-o închipui însufleţită cu un zâmbet mieros în colţul buzelor. Da, el era.

– Îl cunosc, spuse ea cu hotărâre. E omul care a venit la tatăl meu din partea unei edituri din străinătate.

Gruia dădu din cap satisfăcut.

– Ne era necesară confirmarea dumitale.

Colonelul se ridica şi o conduse până la uşă.

– Îţi mulţumim, tovarăşă Irina. Eşti o fată curajoasa.

Irina tocmai cobora scările de marmură ale clădirii când văzu urcând un tânăr locotenent-major, a cărui faţă îi era bine cunoscută. Avea mâna stângă în eşarfă, iar cu dreapta ţinea de curea un splendid câine lup.

– Bună ziua, Irina.

– Bună ziua, tovarăşe geolog...

Ofiţerul râse cu veselie.

– În meseria noastră, spuse el, e uneori necesar să devii geolog sau acrobat, contabil sau…

– Îndrăgostit, zâmbi Irina.

– Acesta-i chiar cel mai primejdios travesti!

– Trebuie să recunosc că ştii să-l joci destul de bine, dar până la urmă rămâne tot un travesti…

– Irina, aş vrea să nu discutăm acum…

– Probleme profesionale…

– Eşti o mică răutăcioasă, dar las’ că mă răfuiesc cu cu tine Nu-i aşa Negruţ? Tu ce părere ai?

Câinele lătra zgomotos. Aceasta era părerea lui.

Irina i se adresă cu seriozitate.

– Ai un stăpân urâcios, pe care nu-l iubeşte nimeni, auzi?

Fata făcu un semn cu mâna şi coborî repede scările. Ofiţerul o privi din urmă şi, când dispăru, se întoarse pe călcâie şi intră în clădire.

Parcurse sălile largi, luminoase, de o sobrietate elegantă şi intră în biroul comandantului.

– Tovarăşe colonel, locotenentul-major Vertea raportează de îndeplinirea misiunii!

– Vino şi ia loc, îl pofti colonelul.

Vertea se apropie de birou. Scoase din porthart un aparat fotografic şi nişte hârtii.

– Acestea le-am găsit la Călinescu, alias Badea, cusute în căptuşeala hainei.

Colonelul răsfoi hârtiile.

– Da, da, după câte se pare acestea sunt adevăratele planuri ale exploatării „M.N.” furate din biroul lui Damian. Trebuie să ştii că şi asupra impostorului s-au găsit nişte planuri, dar erau false. Badea îşi luase măsurile lui de precauţie. Cât despre aparatul fotografic, vom afla imediat la ce i-a folosit

Apăsă o sonerie şi deîndată se prezentă ofiţerul de serviciu.

– Du asta la laborator. Să se developeze filmuL

– Am înţeles.

Sublocotenentul ieşi. Colonelul îşi aprinse o ţigară.

– După comunicarea pe care mi-ai făcut-o în legătură cu „cazul Ladova”, falsul profesor Godard a fost arestat. A făcut un tărăboi întreg că are să se plângă la legaţie, că are paşaport etc. L-am lăsat până şi-a terminat povestea şi apoi l-am confruntat cu brazilianul care comisese atentatul din expres. Până la urmă, a făcut mărturisiri complete…

– Ştiţi ca medicii au ajuns la concluzia că profesorul, înainte de a fi aruncat în prăpastie, a suferit o paralizie… probabil datorită unei descărcări ultrasonice. De altfel aici banditul şi-a greşit socotelile. Paralizia a fost aceea care l-a salvat pe Godard.

– Cum aşa? întrebă colonelul.

– Sunt ciudăţeniile organismului nostru. Şocul ultrasonic a jucat rolul de anestezic totală întrerupându-i funcţiile şi încetinind procesele vitale.

Tânărul ofiţer rămase o clipă pe gânduri, îşi învârti mecanic bricheta între degete, vădind o mare

concentrare.

– Un singur lucru nu înţeleg, murmură el. De ce falsul Godard l-a suprimat pe Badea? Ce interes avea?

– Acestea sunt legile concurenţei capitaliste, prietene. Vezi că fiecare dintre cei doi erau agenţii altui trust care voia să albă prioritatea şi monopolul.

Vertea scoase o exclamaţie de surpriză.

– Grănicerii noştri maritimi, continuă colonelul, au descoperit un cargobot al Leoniei care simula o avarie în apele noastre teritoriale. De fapt, însă, sonda profilul fundului. La percheziţia pe care au făcut-o la bord au găsit textele radiogramelor primite de La Mc.Colman..

– Şi atunci… semnul „capului de leu”?

– O simplă coincidenţă. Cu toate că amândouă firele lucrau pentru monopolurile din Leonia, firul Badea-„Visconte” ducea la marele magnat al materialelor atomice Kress. În privinţa aceasta informaţiile micului Jack ne-au fost foarte preţioase.

– Bietul Jack. Vorbea cu atâta ură despre boss-ul lui. Îi era grozav de teamă să nu-l trimitem înapoi pe „Visconte”. Vertea începu să râdă.

– Spunea să-i dăm să cureţe toate cizmele din lume, numai să nu se întoarcă acolo î

– Bun băiat Jack şi curajos, adăugă colonelul.

Îşi aprinse o ţigară.

– Se pune întrebarea – colonelul îşi încreţi fruntea – de ce au avut nevoie să-l suprime pe profesorul Teodoriu?

– În privinţa aceasta, aş putea să vă spun eu ceva. E drept că deocamdată sunt doar presupuneri, dar cred că suntem pe drumul cel bun. Profesorul Teodoriu dezlegase străvechea taină a lui Arion din Corint.

– Arion din Corint? exclamă colonelul.

– Da, isteţul grec găsise de fapt intrarea unei grote ascunse în malul mării, care cobora adânc sub fundul ei. Aşa a scăpat el atunci de urmăritori. Şi aici începe partea interesantă. Au trecut veacuri, unul după altul, şi în lupta

dintre neptunism şi plutonism[1] a învins zeul mării care a înghiţit treptat, treptat o porţiune însemnată din uscat. Aşa s-a făcut că intrarea în grota submarină a fost acoperită de apele mării şi oamenii n-au aflat niciodată despre ea…

– Se pare, totuşi, c-au aflat, locotenente, zâmbi colonelul, şi cred că tocmai asta trebuie să ştim: cum a intrat organizaţia „Capului de leu” în posesia tainei lui Arion din Corint.

Cineva bătu la uşă.

– Intră! zise colonelul.

Era chimistul expert.

– Tovarăşe colonel, filmul a fost developat. Imaginile sunt asemănătoare cu cele de pe banda găsită în ceasul magnetovideofon. Câteva clişee înfăţişează o hartă. După câte se pare, spionul a folosit proprietăţile izotopilor radioactivi…

– Fii mai lămurit, zise Gruia.

– După câte se pare, spionul a reuşit să înlocuiască tuşul obişnuit cu care se lucra în biroul de proiectare cu tuş care conţinea atomi marcaţi. Lucrul acesta i-a permis să fotografieze harta chiar dacă aceasta era acoperită de vreun oblon de protecţie.

– Lată, aşadar, cum folosesc ei descoperirile ştiinţifice! exclamă indignat Vertea.

Colonelul zâmbi cu amărăciune.

– Te surprinde locotenente? Doar nu e prima dată, şi probabil că nici ultima. De aceea este de neiertat lipsa de vigilenţă de care au dat dovadă cei de la uzină. Închipuieşte-ţi că tânăra aceea, Nina Roşculeţ, a observat că i-a fost schimbată sticla de tuş, dar n-a acordat atenţie faptului.

După ce expertul ieşi din birou, locotenentul se ridică.

---

1 Expresie figurativă folosită în legătură cu lupta permanentă ce se desfăşoară în natură între apă şi uscat.

Colonelul se apropie de el.

– Ei, acum afacerea se apropie de sfârşit. În curând ai să poţi pleca în concediul binemeritat. Colonelul făcu un semn din cap spre mâna din eşarfă. Şi de care ai absolută nevoie…

– E un fleac, tovarăşe colonel, vă asigur. Am avut noroc. Descărcarea electronică m-a atins doar în treacăt…

Colonelul păru că are să mai spună ceva important:

– Da, te mai rog ceva… Ai grijă de Irina Teodoriu, are multă nevoie de sprijinul dumitale moral.

– Tovarăşe colonel…

Vertea roşi ca un şcolar. Colonelul zâmbi şiret şi-l bătu pe umăr.

– Vezi, locotenente, am şi eu informaţiile inele.

XX. ÎNFRÂNGEREA PIRAŢILOR

În ziua aceea se adunase multă lume în sala Institutului de istorie. Vestea că Irina Teodoriu îşi va susţine lucrarea de diplomă în domeniul istoriei sciţilor stârnise mult interes. Aşadar, fiica ducea mai departe opera tatălui.

În sală se întâlniseră mai multe cunoştinţe vechi. Erau acolo inginerul Damian cu Nina, colonelul Gruia şi adevăratul profesor Godard. Acesta, după o convalescenţă în care i se dăduseră îngrijiri medicale speciale, redevenise acelaşi om de viaţă cu preocupări multilaterale. Bineînţeles, se afla de faţă şi tânărul Vertea, care se felicita o dată în plus pentru slăbiciunea sa pentru… istorie.

Irina explicase în mod strălucit episodul dispariţiei lui Arion din Corint şi, spre surprinderea tuturor, aşezase pe masa comisiei câteva obiecte găsite în primitivul altar cioplit cu câteva sute de ani înaintea erei noastre.

Când Irina termină, contrar obiceiului, sala izbucni în

aplauze călduroase. Preşedintele comisiei o felicită şi-i strânse mâna cu căldură.

– Ai fost admirabilă, Irina, admirabilă! sări Vertea imediat ce aceasta ieşi din sală.

În jurul Irinei se alcătuise imediat un grup entuziast. Dan îi prezentă pe Damian şi pe Nina.

– Iar acesta… este profesorul Godard!

– Sunt bucuroasă că vă cunosc, i se adresă Irina. De altfel, lucrarea dumneavoastră despre geologia Mării Negre mi-a fost de mare ajutor în explicarea fenomenului grotei lui Arion.

Godard se înclină cu modestie.

– Intenţionez să plec imediat cu inginerul Damian ca să-mi continui cercetările.

Vertea era cel mai exuberant. Uitase parcă şi de mâna stângă pe care tot o mai ţinea în eşarfă.

– Astăzi, dragi prieteni, vom petrece seara împreună. Trebuie să sărbătorim acest mare succes al Irinei.

– Şi al dumitale, spuse zâmbind colonelul Gruia. Aportul dumitale la acest studiu mi se pare că a fost destul de important…

– Aveţi dreptate, tovarăşe colonel, spuse Irina. De fapt, eu n-am făcut decât să sintetizez datele culese de el.

– Frumoasă documentare, râse Godard. Era cât pe-aci să fii o jertfă a ştiinţei.

Coborâră scările,

Când ieşiră în stradă, auziră strigătul unui vânzător de ziare.

– Ediţie specială! Ediţie specială! Comunicatul cu privire la prima uzină submarină… Ediţie specială!

– Ia te uită! exclamă colonelul. Se pare că uzina submarină continuă să fie o problemă la ordinea zilei.

– Mda, uitasem să vă spun – faţa lui Damian radia bucurie. Ţara noastră, socotind faza experimentală încheiată cu succes, a pus la dispoziţia Consiliului Ştiinţific Internaţional toată documentarea necesară şi a

invitat oameni de ştiinţă din toate ţările să vină să viziteze instalaţiile noastre…

– Şi când te gândeşti că ticăloşii ăştia urmăreau să simuleze o prăbuşire naturală a galeriilor, spuse Vertea cu indignare.

În faţă opri o limuzină încăpătoare. Colonelul îi pofti să se urce.

– Direcţia Snagov, spuse colonelul şoferului, după ce se instalară comod pe pernele moi.

Discuţia continuă cu aceeaşi însufleţire în jurul evenimentelor din ultimele zile.

– Un singur lucru nu este încă nelămurit, spuse Damian, exprimând cu glas tare gândul tuturor. Cum au aflat piraţii despre existenţa acestei grote prin care şi-au deschis drum spre uzina noastră?

Colonelul Gruia îşi drese glasul.

– Acum, nici aceasta nu ne mai este necunoscut prieteni. La instrucţie, cei arestaţi ne-au relatat lucruri foarte interesante. În cursul ultimului război mondial, flota hitleristă îşi avea în zona aceasta o bază navală. Cu prilejul unor reparaţii făcute la chila unui distrugător, un scafandru a dat peste această grotă. El a explorat-o şi a raportat superiorilor săi asupra descoperirii făcute. Naziştii intenţionaseră să facă acolo un depozit de muniţii… dar, între timp, fuseseră zdrobiţi. Câţiva dintre ofiţerii care cunoşteau această taină fugiseră în Leonia. Acolo găsiseră imediat business-meni” pe care i-a interesat acest lucru. Pentru ce… v-aţi convins şi dumneavoastră.

– Numai că le vine din ce în ce mai greu sa lucreze la lumina zilei… spuse Damian. Se târăsc ca şerpii prin văgăuni şi subterane.

– Pe oriunde s-ar ascunde, de câte ori vor încerca să muşte, le vom smulge colţii veninoşi, spuse Vertea, impetuos ca întotdeauna.

Maşina se opri pe malul bătrânului lac… de o

neasemuită frumuseţe. Pe cer, strălucea luceafărul, iar un vânt făcea să foşnească bătrâna pădure de stejari.

Cu toţii se îndreptară spre debarcader. Un vaporaş inundat de lumină îşi avânta, în văzduh sirena, invitând pasagerii să se grăbească. Colonelul îl luă de braţ pe Godard şi-i spuse vesel:

– Am auzit că la restaurantul de pe insulă au un vin grozav. Vechi, străvechi, plesni el din limbă semnificativ.

– Din ce an? se interesă profesorul cu aer de cunoscător.

– Din 1956! răspunse colonelul urcând primul treptele debarcaderului.

EPILOG

UN ULTIM CUVÂNT

După terminarea pauzei, Bancea îşi reocupă locul în sală. În auz îi parveneau, din nou, frânturi din spusele vorbitorului.

– Da, tovarăşi… Şi, pe urmă, pe lângă lucrurile neverosimile din punct de vedere ştiinţific pe care le-au subliniat suficient antevorbitorii mei, lucrării trebuie să-i mai reproşăm şi altceva…

Vorbitorul făcu o pauză teatrală, privind în sală de la dreapta la stângă şi de la stângă la dreapta.

– Eroii! Oare poate pretinde cineva că aceştia sunt personaje vii? Oameni ca inginerul Damian, locotenentul Dan Vertea şi ceilalţi ejusdem farinae – nu există! Şi, în sfârşit, (aici criticul zâmbi înveselit) cine poate crede în povestea asta naivă de dragoste dintre inginerul Damian şi Nina Roşculeţ.

În această clipă, pe locul liber de lângă Bancea se aşeză cineva care-i puse mâna pe braţ.

Inginerul Emil Bancea întoarse capul şi tresari mirat. Tinăra femeie care luase loc lângă el puse degetul pe

buze. Bancea zâmbi şi-şi îndreptă privirea din nou către estrada.

Criticul terminase şi acum nu mai rămânea, pare-se, nimeni înscris la cuvint.

– Mai doreşte cineva să vorbească?

Bancea ridică braţul.

– Un singur şi ultim cuvint, rosti el. Toţi se întoarseră spre dânsul. Aici s-a spus că un om ca Damian nu există. Ca "inginer oceanograf" – Bancea îşi aminti de calitatea în care fusese invitat – pot să aduc o contribuţie esenţială. Ei bine, inginerul Damian... sunt eu! Tovarăşul critic are însă dreptate într-un singur punct: Nina Roşculeţ nu există... există însă Nina Bancea. Nu-i aşa, Nina? Se adresă el tinerei de lângă el.

În sală izbucniră aplauze. În zadar încerca redactorul-şef să-şi facă auzită vocea. Într-un târziu, după ce cuplă printr-o apăsare de buton toate difuzoarele, glasul său se rostogoli ca un tunet:

– Dragi tovarăşi, şedinţa s-a terminat!

SFIRŞIT

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU